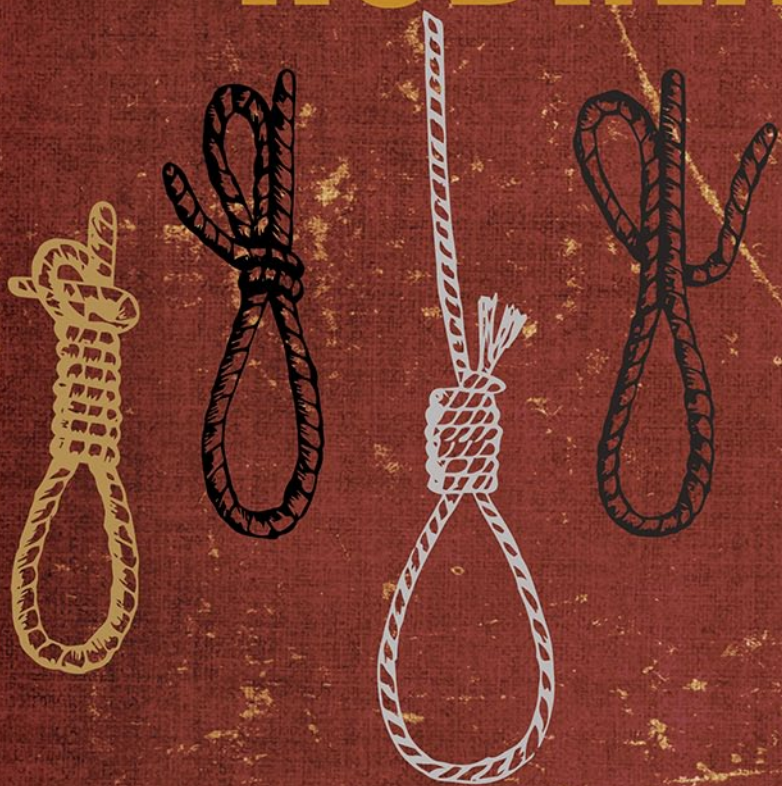

TŘINÁCTÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

POSLEDNÍ HODINA

JEFFERY DEAVER

POSLEDNÍ HODINA

JEFFERY DEAVER

2017

Copyright (c) 2017 by Gunner Publications
Translation (c) 2017 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BURIAL HOUR,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2017,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2017

ISBN 978-80-7498-251-4

*Na památku mého přítele Giorgia Falettiho.
Svět tě postrádá.*

POZNÁMKA AUTORA

Italské policejní a bezpečnostní složky, o nichž v tomto románu píšu, sice skutečně existují, ale doufám, že mi příslušníci těchto organizací – s mnoha z nich jsem se osobně setkal a cítil se v jejich společnosti dobře – prominou, že jsem lehce pozměnil jejich postupy a prostředí. Bylo to nutné kvůli načasování a zápletky příběhu.

A zejména bych chtěl poděkovat muzikantovi, spisovateli, překladateli a prvotřídnímu tlumočnickovi Sebovi Pezzanimu, bez jehož přátelství, pečlivosti a oddanosti uměleckému řemeslu by tato kniha nikdy nemohla vzniknout.

Zimní vítr duje, noc nese tmy háv;
z lipových korun ozývá se ston.
Z přítmi se noří kostlivci bílí,
běží a křepčí ve svých rubáších.

Henri Cazalis, *Tanec smrti*

DÍL 1

Katovský valčík
pondělí 20. září

KAPITOLA 1

„Mami.“

„Minutku.“

Obě odhodlaně kráčely tichou ulicí v Upper East Side. Bylo chladné podzimní ráno, slunce stálo nízko na obloze a z řídkých korun stromů se k zemi snášelo červené a žluté listí.

Matka a dcera obtěžkané bágly, které dnes děti vlácejí do školy.

Jo, to za mých mladých let...

Claire zběsile datlovala textovou zprávu. Její hospodyňka jako z udělení onemocněla – nebo spíš *možná* onemocněla – zrovna v den slavnostní večeře. *Té* slavnostní večeře. A Alan musel zůstat v práci přesčas. *Možná* musel zůstat přesčas.

Jako by na něj někdy bylo spolehnutí.

Píp.

Od kamarádky jí přišla odpověď:

Sory, Carmella uz vecer neco ma.

Panebože. Depeši doprovázel uplakaný smajlík. To musíš psát v době chytrých mobilů jako hotentot? A co to „sory“ s jedním „r“? Chtělas ušetřit milivteřinu času?

„Ale mami...“ Devítiletý hlas nabral zpěvavý tón.

„Minutku, Morgynn. Slyšelas mě.“ Claire zvolila plochou monotónní intonaci. Ani v nejmenším nedávala najevo vztek, neprojevovala ani špetku nevrlosti či popuzenosti. Vybavila si terapii, na které každý týden docházela: neležela na gauči, ale hezky si hověla v křesle – ten dobrý doktor vlastně v ordinaci ani žádný gauč neměl –, učila se překonávat své celoživotní nepřátele, totiž zlost a netrpělivost, a usilovně pracovala na tom, aby se na dceru neutrhovala a nekřičela na ni ani v situacích, kdy jí Morgynn doopravdy lezla na nervy (a to včetně případů, kdy se tak dcera chovala schválně, což podle Claiřiných výpočtů dělala dobrou čtvrtinu svého života, pokud právě nespala).

A já to fakt umím. Umím to všechno hodit za hlavu a nechat se tím otrávit.

Jsem rozumná. Zralá. „Minutku,“ zopakovala, poněvadž cítila, že se dcera znovu chystá promluvit.

Zastavila se a začala listovat seznamem kontaktů. Utápěla se ve vlnách rýsující se katastrofy. Den teprve začínal, ale ona věděla, že uběhne jako voda a ona bude mít tu slavnostní večeri na krku sama. Copak ve čtvrti zvané Manhattan neexistuje nikdo, *vůbec* nikdo, kdo by jí s tou oslavou pomohl nebo jí někoho doporučil? Vždyť tam přijde jen deset podělanejch hostů. To je přece moucha. Dá se to zvládnout levou zadní.

Claire se zamyslela. Že by ségra?

Ta těžko. Vždyť jsem ji ani nepozvala.

Tak Sally z klubu?

Ta taky ne. Někam odjíždí. A navíc je to kráva.

Morgynn zpomalila a Claire podvědomě vnímala, že se dcera otáčí. Že by jí něco spadlo? Zřejmě. Klusem se totiž vrátila, aby předmět zvedla ze země.

Doufám, že to není její mobil. Jeden už totiž rozbila. A v opravě si za nový displej naučtovali 187 dolarů.

Děti jsou fakt šílený. Fakt.

Claire se vrátila k inventuře kontaktů a modlila se, ať mezi nimi najde někoho, kdo by ji zachránil. Koukejme na ty mraky jmen. Musím ten seznam kontaktů trochu pročistit. Půlku jmen vůbec neznám a dost lidí z druhé půlky mi těžce leze na nervy. Prosebný vzkaz se vydal na cestu k dalšímu známému.

Dcera ji doběhla a rázně řekla: „Mami, koukej na...“

„Psssst.“ To už Claire přešla do syčení. Ale zároveň si říkala, že na špetce nabroušenosti není nic špatného. Je to forma výchovy. Děti se *musí* učit slušnému chování. A i ta nejroztomilejší štěňata občas potřebují šknout za obojek.

Další pípnutí iPhoneu.

Další odmítnutí.

Sakra práce.

A co ta ženská, kterou doma používá kolegyně Terri? Hispánka, Latinoameričanka nebo jak se vlastně těmhle lidem v dnešní době říká... Na promoční oslavě Terriiny dcery se z ní každopádně stala hvězda večera.

Claire našla Terriino číslo a vytočila ho.

„Haló?“

„Terri! Tady je Claire. Jak se máš?“

Po chvilce váhání se Terri chytila: „Nazdar. Jak se máš ty?“

„Já...“

V tu chvíli ji Morgynn znovu přerušila. „Mamí!“

Cvak. Claire se zprudka otočila a zpražila pohledem tu svou drobnou copatou blondýnku v teplé růžové bundě Armani Junior. „Já *telefonuju!*“ vypěnila. „Jseš snad slepá? Co jsem ti o tom říkala? Jak se máš chovat, když telefonuju? Co máš tak zasn...“ Hele, hlídej si slovník, upozornila se

v duchu a nasadila ztrápený úsměv. „Co máš tak... *důležitého*, miláčku?“

„To se ti zrovna snažím říct. Tamten pán vzadu...“ Holčička kývla do ulice. „Přišel k jinému pánovi, něčím ho praštil a nacpal ho do kufru auta.“

„Cože?“

Morgynn si shodila z ramene cop zakončený mrňavou sponkou ve tvaru zajíčka. „Tohle nechal na zemi a odjel.“ Zvedla kus šňůrky nebo tenkého lana. Co to může být?

Po chvíli Claire zalapala po dechu. Dceři se v ruce houpla miniaturní katovská smyčka.

„*Tohle* mám tak...“ špitla dcera, zarazila se a zkroutila drobné rty do pořouchlého úsměvu, „... *důležitého*.“

KAPITOLA 2

„Do Grónska.“

Lincoln Rhyme hleděl z okna svého domu v západním Central Parku. V jeho bezprostředním zorném poli se nacházely dva předměty: složitý plynový chromatograf značky Hewlett-Packard a sokol stěhovavý za velkým oknem z devatenáctého století. Tito dravci nebyli v New Yorku nijak vzácní, protože tu měli spoustu kořisti. Nezvyklé ovšem bylo, že hnízдили tak nízko. Rhyme jako každý vědec – zejména jako expert v oboru soudní kriminalistiky – sice postrádal jakoukoliv sentimentalitu, ale přítomnost ptáků ho z nějakého zvláštního důvodu uklidňovala. Během let se v jeho příbytku vystřídalo mnoho sokolích generací. Momentálně seděla za oknem mamča – nádherná a bohatě opeřená hnědošedá samice, jejíž zobák a drápy se leskly jako hlaveň pistole.

Ticho přerušil klidný a pobavený mužský hlas: „Ne. Do Grónska s Amélií jet nemůžeš.“

„Proč ne?“ dotázal se Rhyme nakvašeně Thoma Restona. Tenhle štíhlý, ale svalnatý chlapík dělal Rhymovi ošetřovatele zhruba stejně dlouho, jako mu za oknem dělala společnost celá jedna rodová linie sokolů. Jako kvadрупlegik byl Rhyme od ramenou dolů ochrnutý, takže mu Thom sloužil jako ruce a nohy a většinou i jako mnohem víc. Mnohokrát dostal

padáka, mnohokrát dal on kopačky Rhymovi, ale oba vždy ve skrytu duše věděli, že Thom u Rhyma zůstane.

„Protože vy musíte jet na nějaké *romantické* místo. Na Floridu, do Kalifornie.“

„Klišé, klišé, klišé. To už bychom zrovna mohli jet k Niagarským vodopádům.“ Rhyme se ušklíbl.

„Co je na tom špatného?“

„Na to ani nebudu odpovídat.“

„A co na to říká Amélie?“

„Nechala to na mně. Čímž mě pěkně dopálila. Jako by nevěděla, že mám důležitější věci k přemýšlení.“

„Nedávno ses zmiňoval o Bahamách. Že by ses tam rád vrátil.“

„V té době to tak bylo. Ale už to neplatí. To člověk ani nesmí změnit názor? To snad ještě není trestný čin, ne?“

„Proč chceš jet do toho Grónska doopravdy?“

Rhymův obličej – s výrazným nosem a očima vypadajícíma jako ústí hlavně – měl predátorský výraz, jenž silně připomínal dravé ptáky za oknem. „Jak to myslíš?“

„Nemá ta tvoje touha jet do Grónska náhodou nějaký praktický důvod? *Profesionální* důvod? *Užitečný* důvod?“

Rhyme letmo pohlédl na lahev jednosladové skotské whisky, která stála jen těsně mimo jeho dosah. Kriminalista byl z velké části ochrnutý. Operace a každodenní cvičení mu však navrátily alespoň částečnou hybnost v pravé paži a ruce. Paradoxně mu přitom pomohl i osud. Trám, který mu kdysi před lety spadl na jakémsi místě činu na krk a přerušil nebo rozdrtil uvnitř spoustu nervů, ponechal pár krajních vláken nedotčených, ačkoliv i ta se chovala lehce zmateně. Rhyme díky tomu dokázal uchopit různé předměty – zcela namátkou lahev jednosladové skotské whisky –, ale už nebyl schopen vstát ze svého složitého invalidního vozíku a sám si je

i podat, pokud je Thom ve svém zatraceném nutkání hrát si na vychovatele uklidil mimo jeho dosah.

„Na svačinku je ještě brzy,“ oznámil ošetřovatel, když si všiml, kam jeho šéf zabrousil pohledem. „Takže proč do Grónska? Vysyp to.“

„Je to zvláštní. V angličtině zní jejich název ‚Zelená země‘, přestože je tam převážně pustina. Zeleň tam nenajdeš ani v nejmenším. A teď to srovnej s Islandem. Říkají si ‚Ledová země‘, a přitom tam mají řůru zeleně. Ten paradox se mi líbí.“

„Neodpovídáš na otázku.“

Rhyme si povzdechl. Strašně nerad si připadal průhledný a ještě víc nesnášel, když ho někdo z průhlednosti usvědčil. Rozhodl se kápnout božskou. „Jak to tak vypadá, Rigspolitiet neboli dánská policie provádí docela důležitý výzkum nového systému hortikulturní spektrografické analýzy. Mají laboratoř v Nuuku. To je grónské hlavní město, mimochodem. Díky jejich metodě můžeš určit, odkud vzorek pochází, s mnohem větší zeměpisnou přesností než u standardních systémů.“ Rhyme bezděčně zvedl obočí. „Jde to skoro na úroveň buněk, představ si to! My si tady myslíme, že všechny rostliny jsou stejné...“

„Z tohohle mě obvinít nemůžeš.“

„Ty víš, jak to myslím,“ zabručel Rhyme. „Tahle nová metoda každopádně dokáže zpřesnit vymezenou oblast na tři metry!“ Odmlčel se a zopakoval: „Představ si to.“

„Snažím se. Ale Grónsko – to ne. A Amélie se vážně nechala ukecat?“

„Poddá se. Jen co jí řeknu o tom spektrografu.“

„A co Anglie? Tam by se jí líbilo. Ještě vysílají ten její oblíbený pořad? *Top Gear*? Podle mě už originál skončil, ale dávají teď nějakou novou verzi. Ona by se tam vyjíkala skvěle.“

Nechávají lidi jezdit na závodním okruhu. A ona pořád mluví o tom, jak by chtěla jet třístovkou v protisměru.“

„Anglie?“ utrousil posměšně Rhyme. „Právě jsi tuhle přestřelku prohrál. Protože jestli mám jet do Grónska, nebo do Anglie, to už je prašť jako uhoď. Na romantiku je to tam zhruba stejné.“

„Někteří lidé by s tím nesouhlasili.“

„Gróňani rozhodně ano.“

Lincoln Rhyme příliš necestoval. Vzhledem k jeho postižení byly jakékoliv výjezdy o řád komplikovanější než u zdravých lidí, nicméně ze zdravotního hlediska neexistoval podle jeho lékařů důvod, proč někam nevyrazit. Plíce měl Rhyme v pořádku – ventilátoru se zbavil už před lety a jizva na prsou nebyla nijak výrazná –, a pokud se někdo postaral o přízemní detaily typu „chcanky a sranky“ – to byl jeho výraz – a o oblečení z látek nedráždících kůži, pak existovala jen malá pravděpodobnost, že by ho potkalo prokletí všech kvadruplegiků: autonomní dysreflexie. Velká část světa dnes navíc byla přístupná i pro vozíčkáře a většina institucí od restaurací a barů až po muzea byla vybavená rampami a speciálními toaletami. (Rhyme se Sachsovou se onehdy museli pousmát, když je Thom upozornil na novinový článek o škole, která nedávno vybudovala právě takovou rampu a toaletu; háček tkvěl v tom, že se v téhle škole učila jediná věc: stepování.)

Kdepak, Rhymova neochota cestovat i jeho samotářství mnohem více souvisely s tím, že Rhyme byl zkrátka samotář. Od přírody. Práce v laboratoři – přesněji řečeno v tomto salonu, který byl plný přístrojů –, učení a psaní do vědeckých časopisů ho lákaly mnohem víc než vyčpělé pamětihodnosti naleštěné jen kvůli turistům.

Vzhledem k tomu, co měli se Sachsovou v příštích pár týdnech v plánu, však byl výjezd mimo Manhattan nezbytný; dokonce i Rhyme byl ochotný připustit, že svatební cesta se nedá uskutečnit ve městě, kde člověk bydlí.

Plány na výlet do laboratoří specializovaných na hortikulturní spektrometrii, případně na místa plná vábivé romantiky však musely pro tuto chvíli k ledu; ozval se totiž domovní zvonek. Rhyme letmo pohlédl na bezpečnostní panel a pomyslel si: A jáje.

Thom vstal a po chvíli se vrátil v doprovodu muže středního věku v béžovém obleku, ve kterém dotyčný možná nespál, ale kdyby ano, podle stupně zmačkání by to nikoho nemohlo překvapovat. Pohyboval se pomalu a s jistou váhavostí, ovšem Rhyma napadlo, že zanedlouho už bude moci chodit bez hůlky. Jako módní doplněk nicméně hůlka neměla chybu – černé dřevo se stříbrnou orlí hlavou.

Muž se rozhlédl po laboratoři. „Na západní frontě klid.“

„Jo. Měl jsem teď jen pár malých soukromých zakázek. Nic zábavného. Nic vzrušujícího. Od Ocelového polibku jen paběrkuju.“

Narážel na nedávný případ, kdy pachatel prováděl sabotáže domácích spotřebičů a veřejných dopravních prostředků – s tragickými a někdy i hrůzostrašnými následky.

Detektiv newyorské policie Lon Sellitto působil na oddělení závažných trestných činů a kdysi býval Rhymovým parťákem – než Rhyme dosáhl hodnosti kapitána a začal velet jednotce pro ohledávání míst činu. Dnes si Sellitto příležitostně najímal Rhyma jako konzultanta v případech, kdy potřeboval využít jeho znalostí v oboru soudní kriminalistiky.

„Co na mě tak vejráš? Prostě už mi tam zůstal jen tenhle velbloudí odstín.“ Sellitto mávl rukou ke svému obleku.

„Jenom jsem se zasní,“ opáčil Rhyme. „Na nic nevejrám.“

Nebyla to sice pravda, ale kriminalistu ve skutečnosti nezaujala ani prapodivná barva, ani neskutečná zmačkanost Sellittova ohozu. Místo toho s uspokojením konstatoval, že se detektiv po útoku – pachatel se ho pokusil otrávit a způsobil mu rozsáhlé poškození nervů a svalstva – docela dobře zotavuje; zůstala mu jen hůlka. A přestože odjakživa bojoval s nadváhou, podle Rhymova názoru mu plně tváře slušely víc – tak jako teď. Pohled na propadlého a popelavě šedého Lona Sellitta býval pro Rhyma alarmující.

„Kde je Amélie?“ dotázal se Sellitto.

„U soudu. Vypovídá v případě *Gordon*. Měla to jako první položku v diáři, takže by měla být brzo hotová. A pak se chystá na nákupy. Na naši cestu.“

„Kupuje si výbavu? I když nevím, co to vlastně obnáší.“

Rhyme to taky netušil. „Jo, bude to něco se svatbou, s oblečením a tak. Co já vím? Ale ona už svatební šaty má. S krajama. Modré. Nebo možná růžové. Dneska nakupuje věci pro mě. Co je na tom tak vtipného, Lone?“

„Úplně tě vidím ve smokingu.“

„Budu mít tepláky a košili. Možná kravatu. To ještě nevím.“

„Ona ti navlíkne kravatu? A tys neremcal?“

Faktem bylo, že s oficialitami všeho druhu měl Rhyme pramalou trpělivost. Tohle však bylo něco jiného. Přestože totiž byla Sachsová ostrá a nabroušená holka, přestože milovala rychlost a palné zbraně a přestože se u ní projevovala vášně pro zásahové akce, pořád v ní zůstalo něco z teenagerky, která si naplno užívá příprav na vdavky. Jejich součástí přitom byly i nákupy svatební výbavy, ať už to obnášelo cokoliv, a taky plánování svatební cesty. A jestli jí to přinášelo radost, byl Rhyme ochotný maximálně jí vyjít vstříc.

Ačkoliv na druhou stranu doufal, že se mu podaří přemluvit ji ke Grónsku.

„No tak jí vyřiď, ať to nechá na později. Potřebuju, aby mi omrkla jedno místo činu. Máme nový případ.“

V Rhymovi se rozezněl ping, jako když sonar ponorky odhalí na levoboku nečekaný předmět.

Napsal Sachsové textovou zprávu, ale reakce se nedočkal. „Možná zrovna vypovídá. Pověz mi o tom víc.“

Ve dveřích se objevil Thom – Rhyme vůbec nepostřehl, že předtím odešel. „Kávu, Lone?“ zeptal se hosta. „Nebo něco sladkého? Dneska jsem pekl buchty. Mám tam dva různé druhy. Jeden je...“

„Ano, ano, ano,“ ujal se odpovědi Rhyme. „Něco mu přines. A rozhodni to *sám*. Chci slyšet, co má na srdci.“

Nový případ...

„Pokračuj,“ vyzval Sellitta.

„Cokoliv s čokoládou!“ křikl detektiv za odcházejícím Thomem.

„Jak je libo.“

„Únos, Linku. V Upper East Side. Vypadá to, že aktéry jsou dva dospělí muži.“

„Vypadá to? Proč to neřekneš přímo?“

„Protože jediným svědkem byla devítiletá holčička.“

„Jo takhle.“

„Pachatel se zmocnil oběti, napěchoval ji do kufru auta a odjel.“

„A ta holka si tím je jistá? Není to jen výplod její přehnaně bujné fantazie vypěstované nadměrným sledováním televize, zběsilým hraním videoher, až se jí kouří od palců, a četbou příliš mnoha pohádek o Hello Pony?“

„Hello Kitty. Poníci jsou v jiné knížce.“

„Máma nebo táta vám to potvrdili?“

„Viděla to jen Morgynn – tak se ta holka jmenuje. Ale podle mě mluví pravdu. Na místě totiž našla pachatelovu navštívenku.“ Sellitto zvedl telefon a ukázal Rhymovi fotku.

Rhyme zpočátku nedokázal vyfotografovaný předmět identifikovat. Bylo to něco tmavého a tenkého a leželo to na chodníku.

„To je...“

Rhyme se konečně dovtípil. „Oprátka.“

„Jo.“

„Z čeho je vyrobená?“

„To nevíme jistě. Podle té holky ji pachatel položil na místo únosu. Ona ji sebrala, ale zasahující policista ji pak zase vrátil zhruba na stejné místo.“

„No výborně. Místo činu kontaminované devítiletým dítětem jsem ještě neměl.“

„Uklidni se, Linku. Ona ji akorát zvedla. A ten policista měl rukavice. Místo je zabezpečené a čeká se jen na někoho, kdo by ho ohledal. Na někoho, jako je Amélie.“

Oprátka byla vyrobená z tmavého materiálu, který byl zřejmě pevný, protože některé partie přesně nekopírovaly dlažbu, jak by tomu bylo v případě měkkých vláken. Podle velikosti betonového panelu na chodníku měřil předmět třicet až pětatřicet centimetrů, přičemž samotná smyčka zaujímala zhruba třetinu této délky.

„Svědčtyně je pořád na místě činu. S mámou. Která z toho není zrovna nadšená.“

To se však dalo říct i o Rhymovi. Jejich jedinou stopou byla koneckonců devítiletá školačka s pozorovacími schopnostmi a vnímáním... devítileté školačky.

„A co oběť? Boháč, politický aktivista, člověk s vazbami na organizovaný zločin, záznamy v rejstříku...?“

„Oběť jsme zatím neidentifikovali,“ odvětil Sellitto. „Ni-

kdo se nepohřešuje. Pár minut po únosu si někdo všiml, že z nějakého auta vyletěl za jízdy telefon. Byl to tmavý sedan, ale nic bližšího nevíme. Na Třetí avenue. Dělají na tom Dell-rayovi hoši. Zjistíme kdo a zjistíme proč. Mohl za tím být nějaký špinavý kšeft, případně má oběť informace, o které pachatel stojí. Ale taky to mohl být starý dobrý únos za výkupné.“

„Případně je to psychopat. Koneckonců tam ležela ta oprátka.“

„Jo,“ připustil Sellitto, „a oběť se prostě vyskytla BDBM.“

„Cože?“

„V blbou dobu na blbém místě.“

Rhyme se zaškaredil. „Lone?“

„Na oddělení se to teď šíří.“

„Na oddělení se šíří leda tak viry. Idiotské zkratky se nešíří. Nebo by aspoň neměly.“

Sellitto se opřel o hůlku, vstal a nasměroval své obtloustlé tělo k tácu s buchtami, které před něj Thom položil jako realitní makléř snažící se nalákat potenciální kupce do družstevní novostavby. Snědl jednu, pak dvě, pak ještě další a celou dobu uznale pokyvoval hlavou. Nalil si ze stříbrné konvice kávu a vysypal do ní umělé sladidlo – byl to jeho osobní vklad do boje s kaloriemi, ačkoliv v buchtách mu rafinovaný cukr nevadil.

„Moc dobré,“ oznámil s plnými ústy. „Chceš taky? Nebo si dáš kafe?“

Rhyme instinktivně zabloudil očima k lahvi glenmorangie, která stála na horním regálu a vysílala do prostoru svůdnou zlatavou záři.

Nakonec se však rozhodl: Ne. Chtěl zůstat maximálně soustředěný. Nemohl se totiž zbavit dojmu, že postřehy té malé dívky do puntíku sedí, že únos proběhl přesně tak, jak

JEFFERY DEAVER

ho popsala, a že ta morbidní navštívenka má znamenat jakousi posměšnou předzvěst smrti, k níž se každým okamžikem schyluje.

A že možná nezůstane jen u ní.

Napsal další textovou zprávu Amélii Sachsové.

KAPITOLA 3

Ze stropu se odtrhla další kapka a spadla na podlahu.

Tři metry.

Každé čtyři vteřiny.

Kap, kap, kap.

Dole se však neozvalo žbluňknutí. Podlaha prastaré a dnes už opuštěné továrny byla totiž zjizvená dlouholetým přesouváním kovových a dřevěných předmětů, takže na ní voda nevytvářela loužičky, ale ztrácela se ve skulinách a rýhách připomínajících tvář starého člověka.

Kap, kap.

A do toho skučení, jak mrazivý podzimní vítr poletoval přes ústí rour, trubek a průduchů a vytvářel stejné zvuky, jako když člověk fouká přes hrdlo lahve. Tohle už se dneska moc nevidí. Dříve totiž děti hrávaly tímto způsobem na lahve od limonád, které se tehdy vyráběly ze skla, zatímco dnes je většina lahví plastových. A na plast se tak dobře hrát nedá. Lahve od piva by se sice použít daly, jenže pro dospělé není vyluzování dutých zvuků z lahví taková zábava.

Stefan kdysi napsal skladbu určenou pro lahve od limonády Mountain Dew zaplněné vodou tak, aby jejich tóny vytvářely stupnici. Bylo mu šest.

Továrna teď vydávala tři tóny: cis, f a g. Rytmus tahle hudba neměla, protože vítr foukal nepravidelně. Kromě ní sem však doléhaly i další zvuky:

Setrvalý šum dopravy v dálce.

Hukot leteckých motorů v ještě větší dálce.

A cupitání potkanů v zatraceně malé dálce.

Ze všeho nejvýraznější byl ovšem zcela jiný zvuk: chraplavý dech muže sedícího na židli v rohu tohoto potemnělého skladu. Ruce měl svázané. Nohy měl svázané. A na krku oprátku. Předmětem, který Stefan nechal ležet na chodníku jako ponurou ohlášku únosu, byla struna od violoncella; tuhle oprátku tvořily dvě delší struny navázané na sebe – byly to nejnižší, a tedy i nejtlustší struny kontrabasu, jednoho z nástrojů, který bez úhony přežil přechod z klasické hudby na jazz. Byly vyrobené z ovčí serózy – membrány lemující ovčí střívko – a na trhu nebylo nic dražšího k mání. Jedna struna přišla na 140 dolarů. Měly však nejbohatší zvuk a některé prvotřídní houslisty, cellisty a kontrabasisty by ani nezapadlo interpretovat barokní skladbu na čemkoliv jiném. Na druhou stranu byly struny ze střívek mnohem citlivější než kovové či nylonové a při sebemenší změně teploty či vlhkosti se dokázaly rozladit.

Pro Stefanův současný záměr však nebyla malá odolnost strun vůči vlhkosti podstatná; k oběšení člověka jistě poslouží skvěle.

Oprátka volně visela muži na krku a konec ležel na podlaze.

Stefan se otrásl vzrušením jako poutník před začátkem cesty. A otrásl se i zimou, přestože ho před ní měla chránit izolační vrstva v podobě dlouhých a hustých tmavých vlasů, huňatého plnovousu a kožichu chlupů na prsou a v podpaží. Navíc měl na sobě ochranný oděv: bílé tílko, hrubou pra-

covní košili tmavě šedé barvy, černou nepromokavou bundu a montérky, rovněž tmavě šedé. Připomínaly kapsáče, jenže to kapsáče nebyly, protože tam, kde Stefan donedávna bydlel, nebyly kapsy povolené. Stefanovi bylo třicet let, ale díky hladké chlapecké kůži vypadal mladší.

Místnost, ve které teď oba muži přebývali, se nacházela hluboko v útrobách továrny. Stefan ji připravil už včera: sestěhoval sem stůl a židle, které našel v jiných částech továrny, a přidal i malé světlo napájené z baterie. A samozřejmě své hudební, nahrávací a natáčecí vybavení.

Hodinky na zápěstí mu prozradily, že je 10.15 dopoledne. Měl by začít. Dával si pozor, ale u policie si člověk nikdy nemůže být ničím jistý. Neviděla ta holka víc, než se zdálo? Registrační značka byla zamazaná blátem, ale někdo mohl přecíst první dvě písmena. Třeba to policii stačí k tomu, aby zjistila, že jeho auto stálo až do včerejška na dlouhodobém parkovišti před Kennedyho letištěm. Když zkombinuje algoritmy, dedukce a umění výslechu, mohla by jeho vůz identifikovat.

A to si nemůžeš dovolit, že ne? Musíš si dávat pozor.

Dávám si pozor, neboj.

Stefan měl pocit, že to možná vyslovil nahlas. Někdy si nebyl jistý, jestli si svá sdělení jí jen myslí, nebo jestli je i říká. A jestli jsou Její odpovědi skutečné, nebo ne.

Položil před sebe nádobíčko a prohlédl si varhany a počítač, kabely a zástrčky. Stiskl pár tlačítek, pevné disky se roztočily a obohatily místnost o další zvuk.

Kapání.

Skučení.

Vrnění.

Dobře.

Jo, a ještě ti potkani.

Cupitání.

Dokud se kolem něj ozývaly zvuky, rozptylující zvuky, podmanivé zvuky, měl Stefan slušnou šanci, že si udrží Černé výkřiky od těla.

Zatím dobrý.

A k tomu všemu se teď přidal ještě jeden zvuk, jehož původcem byl tentokrát on sám. Přehrál na varhanách melodii. Stefan nebyl výjimečný hudebník, ale díky své lásce k hudbě, závislosti na hudbě a posedlosti hudbou měl varhany v malíku. Přehrál melodii jednou a pak i podruhé. Provedení bylo fajn. Zkusil to znovu.

Stefan se obvykle nemodlil, ale tentokrát Jí v duchu vyslal poděkování za inspiraci k výběru této kompozice.

Vstal a přistoupil k muži s páskou na očích, který měl na sobě tmavé společenské kalhoty a bílou košili. Jeho sako leželo na podlaze.

Stefan držel v ruce digitální rekordér. Zapnul ho a přidržel těsně u mužových úst. „Nic neříkej.“

Muž přikývl a mlčel. Stefan sevřel oprátku a pevně ji napnul. Druhou rukou přistrčil rekordér přímo před mužova ústa. Dusivý zvuk, který se z nich dral, byl nádherný. Komplexní, plný proměnlivých tónů a modulací.

Člověk by skoro řekl zpěvný.

KAPITOLA 4

Únosy a další významné případy se obvykle vyšetřují v prostorách oddělení závažných trestných činů na One Police Plaza, což je nicneříkající budova nacházející se nedaleko radnice v centrálním Manhattanu. Pro podobné případy, které zpravidla vyšetřují společné meziagenturní týmy, tam mají vyhrazenou řadu zasedacích místností. Nic supermoderního, žádné hogo-fogo vybavení, nic, co by připomínalo okázalé sály z televizních seriálů. Prostě normální kamrlíky.

Jelikož se však v tomto případě angažoval Lincoln Rhyme, jemuž zdravotní stav dojíždění do práce poněkud komplikoval, stala se vyšetřovacím ústředím tohoto případu nikoliv One Police Plaza, nýbrž salon jeho domu.

A v této místnosti z viktoriánské éry teď panoval pořádný šrumeec.

K Lonu Sellittovi, který tu stále setrval, se přidaly dvě nové posily: štíhlý a upravený chlapík středního věku s akademickým vzezřením, jehož béžové šaty by se daly označit přinejlepším za nemódní. Jmenoval se Mel Cooper a měl světlou pleť, řídnoucí vlasy a na očích brýle, které byly stylové jen díky tomu, že je ve filmu nosil Harry Potter. Na nohou měl mokasíny Hush Puppies. Béžové.

Druhým nově příchozím byl Fred Dellray, zvláštní agent FBI působící na pobočce v Jižním okrsku. Jeho kůže měla odstín mahagonového stolu, o který se právě opíral zadkem, a jinak to byl vysoký a pozoruhodně hubený chlap oblečený v šatech, které by člověk mohl vidět leda... vlastně nikde jinde. Tmavě zelené sako, oranžová košile a kravata, o níž by milovník ptactva prohlásil, že je kanárkovější než u skutečného kanárka. Kapesníček v kapse saka měl barvu fialovou. V porovnání s tím byly jeho tmavě modré pepito kalhoty ztělesněním střízlivosti.

Zatímco Cooper trpělivě seděl za laboratorním stolem a čekal na důkazy, s nimiž se měla Sachsová každou chvíli vrátit, Dellray rázoval po salonu a vyřizoval dva telefonáty najednou. Hranice mezi státní a federální jurisdikcí je u vyšetřování tohoto typu rozostřená a šedivá jako East River v březnu, ale jednou z oblastí, v níž obě složky vždy pracují v součinnosti, jsou právě únosy. Hašteření se o to, kdo bude sedět v první řadě, bývá u těchto případů poměrně vzácné. Snaha zachránit život násilně odvedenému člověku přebujelá ega spolehlivě vyfukuje.

Dellray ukončil jeden a pak i druhý hovor a ohlásil: „Tak jsme možná identli oběť. Chtělo to trochu čímana, páč jsme si museli dát dohromady dvojku a dvojku, ale nakonec se to shrnulo tak, že to vypadá líp než pravděpodobně.“

Dellray byl držitelem několika diplomů – kromě jiných z psychologie a filozofie (ano, i filozofování může mít člověk jako koníčka) –, ale postupem času přirozeně sklouzl do populární hatmatilky, která nesla výlučně jeho visačku: spisovná angličtina to rozhodně nebyla, ale gangsterský žargon taky ne. Podobně jako jeho oblečení nebo záliba předčítat dětem Heideggera s Kantem byla i jeho mluva ryze dellrayovská.

Momentálně řešil telefon, o němž se Sellitto zmínil Rhy-

movi – přístroj, který únosce pravděpodobně vyhodil z okna svého vozu, aby ho policie nemohla vypátrat, když s obětí v kufru uháněl z místa únosu.

„Naši technomozci byli supernaděšení, že se ho můžou pokusit křeknout – ti chlapi od Applů nám vždycky nachystají nějaký oříšek. Hrajem to jako *Angry Birds*. Jenže světe, div se – nebylo tam heslo! V dnešní době a éře! No a tak vešle listovali protokolem volání, když vtom najednou, co se nestalo? Ten krám začal zvonit. Někakej týpek, co mluvil jako obchodák, prej čeká na našeho telefonáka, až přijde na pracovní snídani – grepovej džus už je skoro teplej a ovesná kaše studená.“

„Frede?“

„Teda, dneska jsme náký netrpělivý. Ten telefon každopádně patří jistýmu Robertu Ellisovi, což je šéf jednoho cucáckýho startupu ze San Jose – takhle ho aspoň popisuju já. A v našem městě hledá pro svoji firmu investora. Je bez záznamu, i ty daně nám platí. Jeho profil je nudnej jako u prodejce korzetů. A když říkám startup, tak si rozhodně nepředstavujte Zkejsbook nebo Snapchat, zkrátka nic sexy a lukrativního. Jeho specializací jsou nákupy médií. Takže to nejspíš nebude tak, že ho unes některej konkurent.“

„Ozval už se únosce někomu?“ zeptal se Sellitto. „Kolegům nebo příbuzným? Ohledně výkupného?“

„Ne. Podle protokolů SIMkovejch mudrců volal na mobil psanej na ženskou, co bydlí na stejný adrese jako on. Paňmáma. Jenže operátor tvrdí, že její telefon momentálně pobývá v Japonsku – ze všech míst zrovna tam. Nejspíš tam dělá společnost řečený dáme, jistý slečně Sabrině Dillonový. Můj asák jí volal, ale neozvala se mu. Ostatní čísla se nijak nevymykaj. Prostě chlap na služebce. Ani o jeho rodině jsme nic zvláštního nezjistili.“

„Žádné domácí spory?“ zeptal se Mel Cooper, který byl sice laboratorním specialistou, ale zároveň to byl detektiv NYPD s mnohaletými zkušenostmi s vyšetřováním.

Nato Dellray: „Náš radar nezachytil nic. A i kdyby, tak za píchačku bokem je snad pobyt v kufru trochu moc velká ráže, ne?“

„To je pravda,“ uznal Sellitto.

„Napojení na organizovaný zločin taky žádné?“ ujistil se Rhyme.

„E-e. Gangsterem náš kluk není. Ledaže by se to teďka učilo na Kalifornský. Vyštudoval ji před dvěma lety.“

„Takže to přece jen vypadá na pošuka,“ poznamenal Sellitto.

Koneckonců tam ležela ta oprátka...

„Bych řek, že s tebou souhlasím, Lone,“ pronesl Dellray.

„Spekulace,“ zabručel Rhyme. „Marníme čas.“

Kde je kčertu Sachsová a její týmy pro sběr důkazů?

Cooperův počítač vydal radostný zvuk a technik se zadíval na monitor.

„Tvoji důkazáci, Frede.“

Rhyme popojel dopředu. Federální jednotka pro vyšetřování míst činu – oficiálně Reakční tým pro sběr fyzických důkazů – pečlivě analyzovala telefon a nenašla žádné otisky prstů. Pachatel přístroj otřel, než ho vyhodil z auta.

Technici však objevili pár stopových důkazů – špinavé šmouhy a jeden krátký světlý vlas, který nepozorovaně uvízl pod krytem OtterBox. Byl lidský, ale neměl cibulku, takže se u něj nedala provést analýza DNA. Byl suchý a zdálo se, že je odbarvený na platinově blondatý odstín.

„Máme Ellisovu fotku?“

O pár minut později už Cooper stahoval příslušný snímek z kalifornské databáze motorových vozidel.

Normální pětatřicetiletý muž. Štíhlý obličej. Hnědé vlasy.
Z čí hlavy tedy světlejší vlas pocházel?

Od samotného únosce?

Od řečené Sabriny?

Dole se otevřely dveře a Rhyme poznal, že se vrátila Amélie Sachsová. Její kroky měly charakteristický rytmus. Ještě ani nevkročila do dveří, a Rhyme už na ni volal: „Sachsová! Koukej na tohle.“

Sachsová vstoupila do salonu, kývla všem na pozdrav a předala Cooperovi bednu plnou důkazních sáčků. Technik ji prozatím odložil stranou a oblékl si kompletní ochranné oblečení – gumové boty, rukavice, čepičku a obličejový kryt –, které chránilo důkazy i jeho samotného.

Rozložil důkazy na vyšetřovací stoly umístěné v oddělené části salonu, aby je nemohli kontaminovat ostatní, kteří na sobě měli běžné oblečení.

Úroda byla chabá. Rhyme to věděl, protože se Sachsovou prostřednictvím videokamery „procházel“ rošt. Amélie našla jen oprátku, pár nahodilých stop z místa únosu, otisk boty a stopu po pneumatice.

Ovšem i ty nejnicotnější stopy mohou detektiva teoreticky dovést přímo ke dveřím pachatele.

„Tak co?“ zeptal se Sellitto. „Co ta holka říkala?“

Sachsová se ujala odpovědi: „Tu holku – Morgynn – bych z fleku vyměnila za dvě její matky. Jednou půjde do politiky. Nebo z ní možná bude policajtko. Chtěla si potěžkat moji pistolí. Pachatelem byl podle ní urostlý běloch s dlouhými tmavými vlasy a plnovousem. Na sobě měl tmavé ležérní oblečení, tmavou baseballovou čepici s dlouhým kšiletem. Je o něco vyšší než já a stejně starý jako její tenisový trenér pan Billings, kterému je – už jsem si to zjistila – jednatřicet let. Značku auta nepoznala, ale ví, že to nebyla tesla, ve které

jezdí její táta a všem to na setkání vykládá. Žádného nápadného poznávacího znamení si Morgynn u pachatele nevšimla, ale prý měl na rukou modré rukavice.“

„Sakra,“ zabručel Rhyme. „Ještě něco?“

„Ne, ale tohle se mi ještě nikdy nestalo: její matka Claire se mě zeptala, jestli bych si já – nebo některý můj známý od policie – nechtěla přivydělat jako obsluha na její večerní oslavě.“

„Kolik platí?“ dotázal se Sellitto.

Rhyme však neměl na vtipy náladu. „Tak nejdřív ta oprátka,“ řekl. „Nějaké otisky?“

Cooper otestoval šňůru v amoniakové komoře, aby odhalil latentní otisky, a prohlásil: „Jen pár zbytků. Nic, s čím by se dalo pracovat.“

„Z čeho je to vyrobený?“ zeptal se Dellray.

„Zrovna na to koukám.“ Cooper si materiál pozorně prohlédl pod mikroskopem nastaveným na poměrně malé zvětšení a pak se zadíval do vizuální databáze.

„Můžu to šoupnout do chromatografu, ale jsem si jistý, že jsou tam nějaké proteiny – kolagen, keratin a fibroin. Tipl bych to na catgut.“

Sellitto sraštil nos. „Kočičí střívko? To je nechutné.“

Thom se začal smát. „To fakt není z koček.“

„Přesně tak,“ souhlasil Cooper. „V názvu je sice kočka, ale tyhle věci se vyrábějí z ovcí nebo koz.“

„A to snad nechutné není?“ trval na svém Sellitto.

Technik chvíli něco hledal na internetu a pak pokračoval: „Kdysi se tahle střívka používala v chirurgii jako šicí materiál. Dnes už slouží jen k výrobě hudebních strun. Ocelové a syntetické materiály jsou sice častější, ale,“ – pokrčil rameny – „catgut je pořád docela běžný. Může pocházet ze stovky

prodejen, koncertních sálů a hudebních škol v okolí. A soudě podle délky je tahle struna z cella.“

„A co smyčka?“ zeptal se Dellray. „Nemá mít náhodou třináct kliček? Jako symbol smůly?“

Rhyme žádný catgut neznal, o hudebních nástrojích toho taky věděl málo, ale v oprátkách se vyznal. Téhle smyčce se docela výstižně říkalo katovská nebo popravčí. Neměla se utahovat a dusit jako klasický uzel. Místo toho měla popravovanému člověku zlomit vaz, takže se sice udusil, ale nikoliv uzavřením hrdla, nýbrž přerušením nervových signálů mezi mozkem a plícemi. Široce založený uzel umístěný dovedně za levým uchem odsouzence lámal páteř kousek od místa, kde své zranění utrpěl Rhyme.

„Některé smyčky měly třináct kliček,“ odpověděl Dellrayovi, „ale většina katů jich ve své době vázala osm. Fungovalo to stejně spolehlivě. Co tam máte dál?“

Sachsová sejmula pomocí želatinové fólie a elektrostatického zařízení otisky boty, která pravděpodobně patřila pachateli – usuzovali tak podle Morgynnina popisu, kde pachatel stál a jak se pohyboval.

Cooper se zadíval do databáze a ohlásil: „Converse Con. Velikost deset a půl.“

Tahle teniska byla samozřejmě velmi běžná. Jediný otisk rozhodně nestačil k tomu, aby se podle něj dala vypátrat prodejna, ve které byl daný pár zakoupený. Rhyme to věděl, protože to byl on, kdo kdysi v newyorské policii založil databázi obuvi a dodnes ji pomáhá udržovat.

Snaha Sachsové sejmout otisky pneumatik pak vyšla naprázdno úplně. Stejnou trasou jako únoscův sedan totiž projela i další auta, která přetapetovala původní otisky vlastními vzorky.

„Asi bychom se tě na to měli zeptat,“ poznamenal Rhyme. „Co ještě ti to dítě řeklo?“

Sachsová ostatním popsala, jak podle Morgynn celý únos proběhl.

„Kápě na hlavě?“ zeptal se Sellitto. „A oběť začala být bezvládná? Takže se udusila?“

„Na to uplynula moc krátká doba,“ odvětil Rhyme. „Spíš byla ta kápě něčím napuštěná. Třeba chloroformem – to je klasika. Ale můžeš si vytvořit vlastní recept.“

„Jakou barvu měla kápě?“ zeptal se Cooper.

„Tmavou.“

„Mám tady vlákno,“ dodal technik a podíval se na záznam na důkazním sáčku. „Bavlněné. Amélie ho odebrala lepicím válečkem kousek od místa, kde ležela ta oprátka.“

Rhyme pohlédl na monitor, který zobrazoval ochmýřené vlákno. Musel se rozhodnout. Nedotčené vlákno mohlo mít velkou důkazní hodnotu. Kdyby se například u pachatele našla kápě, jejíž vlákna by odpovídala (nikoliv „shodovala se“; shodují se jen DNA a otisky prstů) tomuto vláknu, pak by se dalo prokázat, že se pachatel pohyboval na místě činu.

U soudu by takový důkaz žalující straně velmi pomohl. Jenže vlákno v nedotčeném stavu nijak nepomůže vyšetřovatelům snažícím se zjistit, kdo je pachatelem, kde bydlí nebo kde pracuje. Bavlna je navíc úžasně savá a i tento miniaturní vzorek by mohl obsahovat velmi užitečné stopy. Problém spočíval v tom, že stopy se daly odhalit pouze v plynovém chromatografu – přístroji, který dokáže izolovat a identifikovat jednotlivé složky vzorku. A aby se dalo vlákno analyzovat, muselo se zničit.

„Spal ho, Mele. Chci vědět, jestli v něm něco je.“

Technik připravil vzorek pro chromatograf. V přístroji značky Hewlett-Packard netrval celý proces déle než dvacet minut.

Sellitto a Dellray se během té doby telefonicky poradili se svými nadřízenými. Zatím nepřišla žádná žádost o výkupné a žádná bezpečnostní kamera v okolí nezachytila popsany incident ani ujíždějící auto. Dellray také odeslal veškeré informace, které zatím získali, do Národní kriminalistické databáze NCIC, aby zjistil, zda k podobnému incidentu nedošlo i jinde. Nic ovšem neobjevil.

„Tak založme tabulku,“ rozhodl Rhyme.

Sachsová přitáhla tabuli a chopila se fixu. „Jak mu bude-me říkat?“

Jako dočasné označení neznámého pachatele se často používala pořadová čísla měsíce a dne, kdy daný čin spáchal. Například tento pachatel by dostal číslovku 209, jelikož se činu dopustil 20. září.

Než se však stačili dohodnout na přezdívce, Cooper se ošil a podíval se na displej počítače tvořícího součást plynového chromatografu. „Vida. Měls pravdu, Lincolne. To vlákno – nejspíš opravdu z kápě – obsahuje stopy chloroformu. A taky olanzapinu.“

„Nějakej uspávací prášek?“ zeptal se Dellray. „Rohypnol pro únosce?“

Cooper chvíli ťukal do klávesnice. „Je to generické antipsychotikum. Velmi účinné.“

„Jenže kdo ho má v koupelnové skřínce?“ položil si otázku Sellitto. „Pachatel, nebo oběť?“

„Nákupy médií a psychóza nejdou moc dobře dohromady,“ pronesl Rhyme blaženě. „Takže bych si tipl na pachatele.“

Cooper vytáhl vzorky půdy z důkazního sáčku označeného slovy *Okolí pachatelových bot*. „Hodím do plynu i tohle.“ A přistoupil k chromatografu.

Dellrayovi zadrnčel telefon. Agent vztyčil dlouhý prst a píchl jím do tlačítka *Odpovědět*. „Jo...? Ne... No tak to zkouknem.“

Otočil se do místnosti. „Jeden z mnoha mejch nejlepších kámošů, zvláštní agent z Des Moines, byl pilnej jako včelička. Zrovna si čet moji hlášku na NCIC, když mu zavolala nějaká ženská. Její synek prej kouká na YouVid – znáte tu streamovací stránku, ne? Hnus na hnus. A prej tam běží živý video škracenýho chlapa – v oprátce. Měli bysme se taky mrknout.“

Sachsová přistoupila k notebooku, který byl tlustým plochým HDMI kabelem propojený s velkým monitorem na nejbližší zdi. Zadala adresu a otevřela příslušné video.

Kamera zachycovala muže skrytého ve stínu. Kvůli pásce na očích se to nedalo říct s jistotou, ale podle obličeje to klidně mohl být Robert Ellis. Hlavu měl nakloněnou na stranu, protože ho za krk tahala oprátka. Kotníky měl stažené lepicí páskou a ruce svázané nebo možná spoutané za zády. Stál na dřevěné bedně o rozměrech zhruba šedesát krát šedesát centimetrů.

A jako by samotný tento výjev nebyl dostatečně děsivý, doprovázel ho i neméně strašlivý zvuk. Autor videa nahrál útržek lidského stenu a použil ho jako basovou linku k hudbě interpretované na klasických či elektronických varhanách. Melodie byla dobře známá: „Na krásném modrém Dunaji“.

Podle sténání se daly odpočítávat takty valčíku: *sten*, dva, tři, *sten*, dva, tři.

„Kristepane,“ zamumlal Sellitto.

Jak dlouho, přemýšlel Rhyme, dokáže člověk takhle stát, než spadne nebo svěsí tělo, než mu nohy vypovědí službu nebo ztratí vědomí... a podlehne drtivému sevření oprátky? Na rozdíl od tradičních poprav by tenhle krátký pád nezlomil muži vaz, ale pomalu a trýznivě by ho uškrtil.

Hudba na videozáznamu zvolna zpomalovala a s ní zpomalovaly i steny – stále byly dokonale synchronizované s povznášející hudbou.

POSLEDNÍ HODINA

Náhle začal záběr na muže postupně tmavnout a ztrácet se.

Na závěr tříminutového videa pak hudba i zoufalé steny utichly a záběr zčernal úplně.

Místo něj se na displeji objevil krvavě rudý nápis – slovo, jehož krutost jako by umocňoval fakt, že bylo samo o sobě naprosto nevinné.

© Skladatel

KAPITOLA 5

„Rodney?“

Lincoln Rhyme hovořil se svým kontaktem z Oddělení počítačové kriminality newyorské policie, které sídlilo přímo v centru na One Police Plaza.

Rodney Szarnek byl geniální a trochu podivínský chlapík (jedním slovem ajťák), který těžce ujížděl na tom nejtvrdějším a nejběšilejším metalu, jaký si člověk dokáže představit jen ve svých nejhorších snech.

„Rodney, prosím tě!“ vykřikl Rhyme do mikrofону. „Vypni!“

„Jo, pardon.“

Hudba zeslábla, ale nezmizela úplně.

„Rodney, je tady se mnou hromada lidí. Pustil jsem jim tě nahlas. Nemám čas ti je všechny představovat.“

„Zdravíčko, všich...“

„Řešíme jeden únos a pachatel to zaonačil tak, aby oběti zbyla jen chvilíčka času, než zemře.“

Hudba utichla úplně.

„Poslouchám.“

„Amélie ti zrovna posílá odkaz na jedno video z YouVid. Je to záběr na oběť.“

„Pořád aktuální?“ zeptal se Szarnek.

„Podle nás ano. Proč?“

„Jestli je to video násilný – nemyslím fejk, ale skutečný video –, tak ho YouVid nejspíš stáhne. Jakmile se na ně objeví stížnost nebo ho zachytí bezpečnostní algoritmus a jejich videopolicie rozhodne, že porušuje podmínky, půjde dolů. Takže někomu řekněte, ať ho stáhne a uloží.“

„Naši lidi už na tom dělaj,“ ozval se Dellray. „Todle maj dávno šéflý.“

„Ahoj, Frede,“ zareagoval Szarnek, odmlčel se a dodal: „Mám to tady... No páni. Už teď to má přes dvacet tisíc zhlédnutí. A hromadu lajků. Svět je fakt úchylnej. Takže to je ten chlap, co ho před pár hodinama unesli? Čet jsem svodku.“

„Podle nás ano.“

„Ahoj, Amélie. Jasně. A vy potřebujete zjistit, odkud se to odeslalo. Tak doufejme, že to video bude pořád živý. Oukej, oukej. Tak. Právě jsem ho odeslal s naléhavou žádostí na odbor soudních příkazů. Mrknou na to a zavolaj soudci, kterej to urychleně schválí. Bavíme se o minutách. S lidma z YouVid už jsem měl tu čest. Díkybohu sídlí v Americe, v New Jersey, takže budou spolupracovat. Kdyby měli server někde v zahraničí, tak by se na nás možná vyprdli. Ozvu se vám, hned jak budu moct začít pátrat.“

Ukončili spojení a Rhyme se obrátil k Sachsové: „Tak založ tu tabulku. Co zatím víme?“ Kývl k tabuli, Sachsová se chopila fixu a začala psát.

Rhyme se mezitím otočil k počítači, aby se znovu podíval na videozáznam. Obrazovka se však změnila. Místo záběrů na oběť se na ní objevilo červené hůlkové písmo.

Toto video bylo odstraněno z důvodu porušení našich Podmínek služby.

O chvíli později nicméně dorazilo e-mailem od Dellrayových techniků jako soubor MP4. Rhyme s ostatními si

ho znovu prohlédli v naději, že v něm objeví něco, co jim napoví, kde pachatel příslušné záběry natočil.

Jenže neuspěli. Viděli jen kamennou zeď, dřevěnou bedýnku a oběť jménem Robert Ellis, jak zoufale balancuje na provizorní šibenici.

Jediné škobrtnutí, jediná svalová křeč ho mohla zabít.

Tabulka byla za chvíli hotová. Rhyme si ji prohlédl a přemýšlel, jestli je v ní něco, díky čemu by mohli o něco přesněji stanovit, kde pachatel bydlí nebo pracuje, případně kam zavlekl oběť, aby s ní natočil tenhle zvrácený záznam.

VÝCHODNÍ 86. ULICE 213, MANHATTAN

- **Incident:** Přepadení/únos.

- **Provedení:** Pachatel přehodil oběti přes hlavu kápi (tmavá, možná bavlna) napuštěnou chemickou látkou s cílem přivodit bezvědomí.

- **Oběť:** Robert Ellis.

- Svobodný, možná žije se Sabrinou Dillonovou, čeká se na její zpáteční telefonát (služební cesta do Japonska).
- Bydliště v San Jose.
- Majitel malé startupové firmy zaměřené na nákup médií.
- Žádný záznam v trestním rejstříku ani v národně-bezpečnostních databázích.

- **Pachatel:**

- Říká si „Skladatel“.

- Běloch, muž.
- Věk: přibližně 30 let.
- Výška plus minus 180 centimetrů.
- Tmavé vousy i vlasy, dlouhé.
- Postava: urostlá.
- Tmavá čepice s dlouhým kšiletem.
- Tmavé neformální oblečení.
- Boty:
 - Pravděpodobně Converse Con, barva neznámá, velikost 10½.
- Jezdí v tmavém sedanu, registrační značka, typ vozu i rok výroby neznámé.

• Profil:

- Motiv neznámý.

• Důkazy:

- Telefon oběti.
 - Žádná neobvyklá volaná čísla/typy volání.
 - Na přístroji krátký vlas, odbarvený. Žádná DNA.
 - Bez otisků prstů.
- Oprátka.
 - Tradiční katovská smyčka.
 - Catgut (struna ze střívka). Délka odpovídá violoncellu.
 - ♦ Příliš běžná na určení zdroje.
- Tmavé bavlněné vlákno.
 - Z kápe použité k pacifikaci oběti?
 - Chloroform.
 - Olanzapin, antipsychotikum.

– Video na YouVid.

- Běloch (pravděpodobně oběť) s oprátkou na krku.
- Během záznamu hraje skladba „Na krásném modrém Dunaji“ doplněná o rytmické vzdechy (oběti?).
- Na konci podpis „© Skladatel“.
- Na závěr zatmívačka a ticho; náznak blížící se smrti?
- Ověřování místa, kde bylo video pořízeno.

Rodney Szarnek z Oddělení počítačové kriminality se jim ozval zpátky. Na druhém konci linky byl díkybohu slyšet jen ajťákův hlas, bez obvyklého doprovodu řezavých kytarových riffů. „Lincolne?“

„Máš to místo?“

„Je to někde v New Yorku.“

„Buď tak hodný a řekni mi něco, co ještě *nevím*.“

„Vím, že jseš zklamanej. Ale dokážu to zúžit. Dej mi čtyři, pět hodin.“

„To je moc dlouho, Rodney.“

„Jen říkám, jak se věci mají. Schoval se za proxy. To je blbý. Ale dobrý je, že to není žádněj velkej lumen. Zalogoval se na pár volnejch VPN, což...“

„Na svahilštinu nemám čas,“ zabručel Rhyme.

„Prostě amatérina. Kontaktoval jsem lidi z YouVid a určitě to dokážem kreknout, jenže...“

„Za čtyři hodiny.“

„Doufám, že za míň.“

„Já taky.“ Rhyme típl telefon.

„Mám tady ještě něco, Lincolne.“ Mel Cooper stál za plynovým chromatografem a hmotnostním spektrometrem značky Hewlett-Packard.

„Ten otisk boty? Šlápl do něčeho?“

„Jasně. Objevil jsem další olanzapin, to antipsychotikum. Ale pak taky něco jiného. Divného.“

„Divné‘ není chemická vlastnost, Mele. A už vůbec to není užitečná informace.“

„Uranylitrát,“ upřesnil Cooper.

„Ježíšikriste,“ zašeptal Rhyme.

Dellray se zamračil a zeptal se: „Co je, Linku? Chápu správně, že je to nějaký hodně smrdutý lejno?“

Rhyme si opřel hlavu o podložku invalidního vozíku a zadíval se do stropu. Agentovu otázku vnímal jen matně.

Sellitto to nevydržel: „Ten uranový nitrát... je nebezpečný?“

„*Uranylitrát*,“ opravil ho Rhyme netrpělivě. „Samozřejmě že je nebezpečný. Co myslíš, že asi tak vznikne, když rozpustíš uranovou sůl v kyselině dusičné?“

„Linku,“ řekl Sellitto klidně.

„Je radioaktivní, způsobuje selhání ledvin a akutní tubulární nekrózu. Kromě toho je výbušný a vysoce nestabilní. Ovšem já se na to dívám pozitivně, Lone. Jsem nadšený, že si náš pachatel zapatlal ruce zrovna tímhle.“

„Protože je to vysoce, extrémně a nesmírně vzácná chemikálie?“ dosadil si do rovnice Dellray.

„Uhodls, Frede.“

Rhyme ostatním vysvětlil, že uranylitrát neboli dusičnan uranýlu se používal k výrobě vysoce obohaceného uranu v rámci projektu Manhattan – programu zaměřeného na výrobu první atomové bomby během druhé světové války. A přestože projektové ústředí skutečně načas sídlilo na Man-

hattanu, po kterém dostal projekt jméno, většina prací souvisejících s výrobou samotných bomb probíhala jinde: jmenovitě v Oak Ridge ve státě Tennessee, v Los Alamos v Novém Mexiku a v Richlandu ve státě Washington.

„Ale i v New Yorku a okolí se dělaly *určité* konstrukční a montážní operace. Například jedna firma z Bushwicku vyráběla právě uranylitrát. Jenže ho nedokázala vyprodukovat dostatečné množství, a tak z kontraktu vycouvala. Firma dávno zanikla, ale její bývalé sídlo dodnes vykazuje zbytkovou radiaci.“

„Ale to všechno...,“ začal Sellitto.

„Úložiště odpadu registrovaná ministerstvem životního prostředí. Úžasná pomůcka, Lone. Ty je *nestuduješ*? Ty je *nesbíráš*?“

Detektiv si jen povzdechl. „Linku.“

„Já ano. Prozrazují nám spoustu báječných věcí o našem okolí.“

„Kde to je?“ zeptal se Cooper.

„Adresu jsem si bohužel do paměti nezapsal. Prostě je to registrované úložiště odpadu v Bushwicku, což je část Brooklynu. Kolik jich tam může být? Tak ho prostě vyhledej, ne?“

O chvíli později už Cooper hlásil: „Wyckoff Avenue, nedaleko od Covert Street.“

„To je u hřbitova Knollwood Park,“ ozvala se Sachsová coby rodilá Brooklyňanka. Sundala si laboratorní plášť i rukavice a vyrazila ze salonu. „Lone,“ křikla cestou, „dej dohromady zásahový tým. Počkám tam na ně.“

KAPITOLA 6

Stefan při tom zvuku ztuhl.

Zněl stejně znepokojivě jako Černý výkřik, přestože byl tichý a pokorný: vlastně to bylo jen pípnutí jeho mobilního telefonu.

Prozrazovalo mu však, že někdo pronikl do objektu továrny. Mobilní sledovací aplikace byla přes wi-fi připojená na levnou bezpečnostní kameru, kterou Stefan umístil u vchodu do komplexu.

Ach ne, pomyslel si. Omlouvám se! Tiše Ji prosil, ať se na něj nezlobí.

Nakoukl do vedlejší místnosti, kde Robert Ellis nejistě balancoval na dřevěné bedně. Znovu se podíval na mobil. Webkamera – barevný přístroj s vysokým rozlišením – zachycovala červené sportovní auto pocházející ze šedesátých nebo sedmdesátých let. Vůz zaparkoval u vjezdu a vystoupila z něj žena. Měla zrzavé vlasy a odznak u pasu. Za ní se vzápětí začala srocovat policejní auta.

Stefanovi se rozklepala brada. Jak se sem dostali, a navíc tak rychle?

Zavřel oči. V hlavě slyšel bušení, burácení oceánu.

Hlavně ne Černý výkřik. Teď ne, prosím!

Hod sebou! Musíš sebou hodit.

Stefan si prohlédl vybavení. Tohle se přece nedá vypátrat. Postupoval velmi opatrně, jenže některé věci se dají zasadit do souvislosti, některé stopy se dají odhalit, a on si absolutně nemohl dovolit, aby ho něco zastavilo.

Za žádných okolností Ji nemohl zklamat.

Promiň, zopakoval v duchu. Jenže Euterpé mu samozřejmě neodpověděla.

Napěchoval notebook do batůžku a vytáhl z plátěné sportovní brašny, kterou si sem rovněž přinesl, dva další předměty: litrovou nádobu s benzinem a zapalovač.

Stefan miloval oheň. Miloval ho k zbláznění. Neimponoval mu však trhavý tanec oranžových a černých plamenů ani laskavý dotek žáru. Kdepak – Stefan na ohni nejvíce miloval zvuk.

Teď však mohl jen litovat, že neuslyší, až praskání a sténání ohně promění něco, co je, v něco, co není.

Sachsová doběhla k tříapůlmetrovému drátěnému plotu. Za ní pádilo šest uniformovaných policajtů.

Brána byla zajištěná řetězem s masivním visacím zámekem.

„Máte tu někdo štípačky nebo něco, ať se tam dostanem?“

Byli to však obyčejní hlídkoví policisté. Pokutovali za rychlou jízdu, řešili domácí násilí, pomáhali motoristům, odchyťovali vzteklé psy, snažili se překazit pouliční prodej drog. Štípací kleště do jejich standardní výbavy nepatřily.

Sachsová si založila ruce v bok a zadívala se do objektu továrny.

**Rekultivační fond MŽP – úložiště odpadu
Pozor, nebezpečné látky v půdě a vodě
VSTUP ZAKÁZÁN!**

Čekat na zásahovku nepřípadalo v úvahu; oběti každou chvíli hrozila smrt oběšením. Jedinou otázkou tak bylo, jak se dostat dovnitř.

Jedno řešení se nabízelo a muselo stačit. Sachsová by svůj Ford Torino beze všeho obětovala, jenže tohle padesát let staré auto mělo dost křehký čumák. Naopak policejní vozy byly vpředu vybavené vyztuženými nárazníky určenými k tlačení objektů – v podstatě to byla pojízdná beranidla, jaká člověk vidí v automobilových honičkách ve filmech.

„Klíče,“ houkla Sachsová na mladou policistku postávající opodál. Podsaditá Afroameričanka jí je okamžitě předala. Na příkazy Amélie Sachsové lidé obvykle reagovali rychle.

„Všichni zpátky.“

„Co to... Ale inspektorko, to přece nejde. Budu to muset sepsat, vždyť mi úplně zničíte předeek.“

„A já vám k tomu napíšu poznámky pod čarou.“ Sachsová usedla na sedadlo řidiče, zapnula si pás a kousek couvla. Stáhla okénko a křikla: „Pojedte za mnou, rozdělte se a pát-rejte jako zběsilí! Nezapomeňte, že tomu člověku zbývá pár minut života.“

Pokud je vůbec ještě naživu.

„Hej, inspektorko! Podívejte!“ Další policista ukazoval dovnitř komplexu. Na konci dvoupodlažního křídla továrny se převalovala bílošedá mlha, která postupně zhoustla v temně fialový kouř. Chuchvalce se rychle převalovaly a stoupaly k obloze, jako by je zespodu vytlačoval intenzivní žár.

„Ježíšikriste.“

Pachatel se o nich dozvěděl a založil požár v místnosti, kde natočil video, aby zničil veškeré důkazy.

Což znamenalo, že nechal uhořet i Roberta Ellise – bez ohledu na to, jestli byla jeho oběť v důsledku oběšení mrtvá už předtím.

„Volám hasiče!“ ozval se opodál hlas.

Sachsová sešlápla plyn až k podlaze. Ford Interceptor sice nepatřil k nejsvižnějším vozům na trhu, ale na třicetimetrové rozjezdové dráze dokázal i tenhle bumbříček nabrat takovou rychlost, že se řetěz při jeho průjezdu rozstřelil, jako by byl z plastu, a obě křídla brány třepetavě vylétla do vzduchu.

Sachsová pokračovala v jízdě. Šest válců mohutně zabíralo.

Ostatní auta jela těsně za ní.

Za necelou minutu dorazila Amélie k hořící budově. Vepředu nebyly žádné známky ohně patrné; kouř vycházel ze zadní části objektu, ale valil se i dovnitř. Pokud chtěla Sachsová s ostatními zachránit oběť, musela proběhnout zakouřenými chodbami.

Masky ani kyslík neměli, ale na to Sachsová vůbec nemyslela. Sebrala z vypůjčeného vozu svítilnu, vytáhla pistoli a kývla na další dva policisty – pohledného Hispánce menší postavy a blondýnu s vlasy staženými do culíku.

„Nemůžeme čekat. Vy dva půjdete se mnou. Vlezeme dovnitř, kouř nekouř.“

„Jasně, inspektorko.“ Policistka přikývla.

Sachsová se coby faktická velitelka zásahu otočila k ostatním. „Alonzo s Wilkesovou půjdou se mnou prostředkem. Vy tři to obejdete zezadu a odříznete pachateli cestu. A vy ostatní pak sedněte do aut a rozestavte je po obvodu. Nemohl se dostat daleko. Jestli někoho uvidíte, v autě nebo pěšky, předpokládejte, že je to pachatel.“

Policisté odešli.

Světlovlasá policistka Wilkesová kryla Alonza se Sachsovou, kteří rameny odtlačili dveře – díkybohu nezamčené – a vklouzli do budovy. Sachsová se uvnitř přikrčila a zkontro-

lovala prostor baterkou a hlavní své pistole. Wilkesová vešla dovnitř za nimi.

Teprve když byli daleko za vchodem, došlo Amélii, že pachatel je možná regulérní blázen a klidně se mohl rozhodnout, že zůstane v objektu a v sebevražedném záchvatu zabije pár policajtů.

Žádné výstřely se však neozvaly.

Zaposlouchala se.

Nic.

Je Ellis mrtvý? Jestli ano, doufala, že se stačil oběsit dřív, než uhořel.

Trojice policistů začala klusat chodbou. Sachsová se snažila neztratit orientaci a neustále sledovala – alespoň přibližně –, odkud kouř vychází. Továrna byla zchátralá a páchlo to v ní plísní. Kousek za vstupem byly zdi ozdobené graffiti a na podlaze se válela všehochoť použitých kondomů, ohořelých sirek, jehel a cigaretových oharků. Nebylo jich však mnoho – Sachsová předpokládala, že i ti nejnadrženější chlapi a nejzoufalejší narkomani vědí, co je to úložiště nebezpečného odpadu, a radši si najdou zdravější místo, kde si šlehnout nebo se nechat přebífnout.

Nade dveřmi visely zlověstné cedule: *Výrobní úsek. Výzkum štěpných materiálů. Radiační testovací centrum – bez prověření nevstupujte za stanoviště B.*

„To je zvláštní, inspektorko,“ pronesl policista, který se během poklusu lehce zadýchal.

„Copak, Alonzo?“

„Není tu žádný kouř.“

Měl pravdu. Vážně to bylo divné.

Černý sloup dýmu byl přece docela hustý a stoupal k obloze z velmi blízkého zdroje. Jenže v jejich okolí nebylo po kouři ani památky.

Zatraceně, napadlo Sachsovou. V tomhle objektu se přece vyvíjely radioaktivní materiály. Takže na konci chodby dost možná stojí tlusté a neproniknutelné bezpečnostní dveře, které sem žádný kouř nepustí – a stejně tak nepustí na druhou stranu je.

Došli chodbou k ostré zatáčce ve tvaru písmene L, zastavili se, ale jen na okamžik. Pak se Sachsová přikrčila, natáhla pistoli před sebe a vykoukla zpoza rohu.

Wilkesová ji opět kryla a Alonzo zaujal pozici vedle ní.

Nic než prázdnota.

Sachsové zapraskalo ve vysílačce. „Hlídka čtyři osm sedm osm. Mezera v plotu v zadní části objektu. Místní občan prý tamtudy viděl před pěti minutami vybíhat urostlého bílého muže. Byl vousatý a měl brašnu nebo batoh. Svědek si nevšiml, kam běží nebo jestli má vůz.“

„Rozumím,“ zašeptala Sachsová. „Ohlaste to na místní stanici a zásahovce. Je už někdo u zadní strany budovy? Zdroj ohně?“

Nikdo jí neodpověděl. Jiný policista jí ovšem oznámil, že na místo právě dorazili hasiči a projeli rozraženou bránou.

Sachsová se dvěma kolegy tedy pokračovala zahnutou chodbou. Jdi dál, jdi dál, říkala si v duchu a ztěžka oddechovala.

Dostali se téměř k zadnímu konci budovy. Před nimi se skutečně nacházely dveře, ale nevypadaly tak zlověstně ani neproniknutelně, jak očekávala: prostě normální dřevěné dveře, dokonce lehce pootevřené. Ani zde přitom nebylo vidět a cítit kouř, což znamenalo, že se za dveřmi musí ukrývat ještě další, neprodyšně uzavřená místnost, ve které nejspíš narazí na Ellise.

Sachsová se dala do sprintu. Proběhla dveřmi a hnala se dopředu, aby co nejrychleji objevila kobku zachvácenou plameny.

A přitom vrazila přímo do Roberta Ellise a shodila ho z dřevěné bedny. Ellis zaječel hrůzou.

„Prokristapána!“ vykřikla Sachsová a obrátila se ke kolegům: „Pojďte sem, rychle!“

Chytila Ellise kolem pasu a zvedla ho co nejvýš, aby snížila tlak smyčky na jeho krk. Ellis jí připadal šíleně těžký.

Zatímco Wilkesová znovu zkontrolovala okolí – nikde nebylo řečeno, že muž prchající z objektu je skutečně pachatel nebo že pracuje sám –, Sachsová s Alonzem Ellise nadzvedli, Alonzo mu sundal oprátku a strhl z očí pásku. Ellis začal zběsile tékat pohledem po místnosti; vypadal jako vyděšené zvíře. Nakonec ho položili na podlahu.

Unesený manažer dusivě vzlykal. „Děkuju vám, děkuju! Bože můj, vždyť jsem málem umřel!“

Sachsová se rozhlédla kolem sebe. Žádný oheň neviděla. Tady ani ve vedlejší místnosti. Co se tuakra děje?

„Jste zraněný?“ Sklonila se k muži.

„On mě chtěl vážně oběsit! Kristepane! Kdo to je?“ Ellisův hlas zněl vyčerpaně.

Sachsová zopakovala otázku.

„Co já vím? Řek bych, že mi nic vážného není. Akorát mě bolí krk. Dovlekl mě tady s tou pitomou oprátkou na krku. Ale jinak dobrý.“

„Víte, kam odešel?“

„Ne. Nic jsem neviděl. Myslím, že byl v té místnosti vedle. Aspoň mi to tak připadalo. Ale většinu času jsem měl na očích pásku.“

Sachsové znovu zapraskalo ve vysílačce. „Hlídka sedm tři osm jedna,“ ozval se ženský hlas. „Inspektorko Sachsová?“

„Mluvte.“

„Jsme v zadní části budovy. Ten oheň hoří tady. V sudu od oleje. Vypadá to, že ho pachatel založil, aby spálil důkazy. Nějakou elektroniku, papíry, látky. Všechno je zničené.“

Sachsová si nasadila rukavice a strhla Ellisovi z rukou a kotníků lepicí pásku. „Můžete sám chodit, pane Ellisi? Chci tuhle místnost zajistit a ohledat.“

„Jo, jasně.“ Muž trochu vrávorál, protože mu ještě plně nefungovaly nohy, ale nakonec se mu s Améliinou a Alonzovou pomocí podařilo vyjít z budovy na prázdné parkoviště, kde mezitím uhasili požár.

Sachsová nakoukla do sudu. Sakra. Ze všech potenciálních stop zbyl jen popel, spálený kov a pár spečených plastových hrudek. „Skladatel“ byl možná šílený, ale měl dost duchapřítomnosti na to, aby zničil důkazy.

Šílenství snoubící se s genialitou, to byla u jakéhokoliv pachatele velmi neblahá kombinace.

Sachsová posadila Ellise na objekt, který vypadal jako cívka na kabely. Zpoza rohu se vynořili dva zdravotníci a Sachsová je mávnutím ruky přivolala.

Ellis si vytřeštěnýma očima prohlížel místo činu, které vypadalo jako dějiště nějakého špatného sci-fi. „Inspektorko?“ zeptal se.

„Ano?“

„Šel jsem normálně po ulici,“ začal mumlavým hlasem, „a najednou jsem měl na hlavě oprátku a ztrácel jsem vědomí. Co ten člověk chce? Je to terorista? Z Islámského státu nebo tak?“

„Kež bych vám na to dokázala odpovědět, pane Ellisi. Ale faktem je, že to zatím netušíme.“

KAPITOLA 7

Stefan se potil.

Na dlaních, na čele, na chlupatých prsou.

Navzdory podzimnímu chladu byl celý uřícený.

Spěchal – částečně proto, aby ho nezahledli.

Ale částečně i proto, že někdo narušil harmonii jeho světa. Jako když člověk kopne do roztočené káči.

Jako když přidá falešné tóny, jako když přeruší dokonalý rytmus metronomu.

Stefan krácel po jedné ulici v Queensu. Byl napůl šílený. V podpaží ho štípalo, v kořínkách vlasů cítil svědění. A ten zatracený pot se řinul dál. Před chvílí odešel z ošuntělého hotelu, ve kterém bydlel – vlastně se spíš *skrýval* – od chvíle, kdy se vymanil z onoho strašlivého tichého světa, v němž strávil tolik let.

S sebou si nesl kufřík na kolečkách a brašnu s notebookem. Samozřejmě to nebyly všechny jeho věci, ale zatím to stačilo. Už se mu podařilo zjistit, že zpráva o únosu sice pronikla do médií, ale nikdo si ho zatím nespojuje s tímto činem ani se skladbou, která má velmi působivý, byť poněkud znepokojivý rytmický základ.

Jeho múza... Samozřejmě ho stále pozoruje z Olympu a drží nad ním ochrannou ruku. Jenže policie se stejně dostala blízko.

Tak blízko!

Ta zrzavá policajtku, kterou zahlédl na webkameře. Kdyby tu kameru u dveří neumístil nebo přeslechl tón, jímž systém ohlásil její přítomnost, možná by už ho dopadli a Harmonie by mu zůstala odepřena navěky.

Stefan rychle kráčet po ulici, klopil hlavu k zemi a snažil se potlačit Černý výkřik. Cítil, jak mu z disharmonie naskakuje husí kůže.

Ne...

Ovládl se, ale jen s vypětím všech sil.

Nemohl si pomoci, musel myslet na hudbu sfér...

Tento filozofický koncept ho zasahoval do morku kostí. Jeho podstatou byla představa, že všechny věci ve vesmíru – planety, Slunce, komety, jiné hvězdy – vydávají energii ve formě slyšitelných tónů.

Musica mundanus, říkali jí ve starověku.

Její sestřenicí byla *Musica humana*, tedy soubor tónů vznikajících v lidském těle.

A pak zde byla *Musica instrumentis*. Skutečná hudba vytvářená hudebními nástroji a zpěvem.

Pokud jsou tyto různorodé tóny – planety, lidské srdce, melodie cello – ve vzájemné harmonii, pak všechno běží, jak má. Život, láska, vztahy, oddanost Bohu, jehož si člověk vyvolil.

Když se však proporce zbourá, výsledkem je ničivá kakofonie.

A Stefanovy sféry byly momentálně rozkymácené, což ohrožovalo jeho naději na spásu – naději, že vystoupá do stavu Harmonie, ryzí Harmonie.

Potlačil touhu rozplakat se, sáhl si do kapsy bundy a vytáhl z ní papírový kapesník. Otřel si obličej a krk a odhodil vlhký čtvereček na chodník.

Rozhlédl se po ulici. Žádné oči se do něj nezabodávaly. Žádná zrzavá policistka se k němu neblížila ve dvoučtvrtečním kvapíkovém taktu.

To však ještě neznamenal, že už je v bezpečí. Dvakrát pěšky obešel celý blok, a teprve pak se zastavil ve stínu poblíž ukradeného auta. Nakonec už to nedokázal vydržet. Musí odjet. Musí být v bezpečí.

Těsně u auta se ještě jednou rozhlédl po okolí, otevřel dveře, položil kufr na zadní sedadlo a brašnu s notebookem si vzal dopředu na sedadlo spolujezdce. Nasedl do vozu a nastartoval motor.

Válce začaly vrnět, bafat, příst.

Stefan se pomalu zařadil do provozu.

Nikdo ho nesledoval, nikdo ho nezastavil.

Promiň, pomyslel si směrem k Ní. Dám si větší pozor. Opravdu.

Samozřejmě musel dbát na to, aby Ona byla šťastná, aby s ním byla spokojená. Nemohl Euterpé urazit. To ona ho vedla na cestě k Harmonii, která podle hudby sfér souvisí s Nebesy, tedy se stavem nejvyššího vytržení, v němž člověk může existovat. Kristus měl svou křížovou cestu. Stefan ji má taky.

Euterpé, dcera Diova, jedna z devíti múz. Její specializací byla samozřejmě hudba – umělci ji často zobrazovali v říze a s obyčejnou či Panovou flétnou v ruce. Měla krásnou a inteligentní tvář, jak se na potomka bohů sluší a patří.

Stefan několikrát objel úsek asi šesti bloků, dokud neměl naprostou jistotu, že ho nikdo nesleduje.

Když přemýšlel o své múze, vkradla se mu do hlavy i další myšlenka. Ačkoliv býval ve škole nepozorný, měl velmi rád mytologii. Vzpomněl si, že Zeus měl i další potomky a jedním z nich byla bohyně lovu Artemis. Stefan už si nepamato-

val, s kým ji Zeus měl, ale věděl, že s někým jiným než s matkou Euterpé; Artemis a jeho múza byly nevlastní sestry.

To ovšem neznamenalalo, že jejich vztah byl harmonický. Vůbec ne – bylo to přesně naopak. Obě ženy byly sokyně.

Euterpé vedla Stefana k Harmonii.

Artemis – v podobě zrzavé policistky – se je oba snažila zastavit.

Jenže to se ti nepodaří, pomyslel si Stefan.

Během jízdy potlačil rodící se Černý výkřik a plně se soustředil na svou příští kompozici. Pro další katovský valčík už měl vymyšlenou parádní melodii. Chyběla mu jen další oběť – někdo, kdo by mu poskytl dokonalou basovou linku ve tříčtvrtečním taktu.

KAPITOLA 8

Sachsová dokončila hledání v roštu a odstoupila, aby si místo činu ještě jednou prohlédla.

Šibenice vypadala hodně provizorně – oprátka visela na násadě od koštěte zaklíněné ve škvíře mezi škvárobetonovými tvárnicemi. Dřevěná bedna, na které musel Robert Ellis stát, byla stará a na olivově zelených bocích posetá vojenskými značkami – těžko rozluštitelnými číslicemi a písmeny. Právě ve chvíli, kdy do něj Sachsová nevědomky vrazila, se mu hlavou honila myšlenka, že už ve vzpřímené poloze nevydrží déle než pět minut. Z fyzického i psychického vypětí pomalu začínal ztrácet vědomí.

Sachsová vyšla ven, kde ohledávací technici dokončovali zápisy do důkazních karet. Moc toho ke zdokumentování neměli; oheň byl opravdu účinný.

Obrátila se k Robertu Ellisovi. „Mluvil jste se Sabrinou?“

„Ne. Ještě se mi neozvala. Časový posun. Nevím, kolik je v Japonsku hodin.“ Pořád jako by měl zastřené myšlenky. Zdravotníci u něj neodhalili žádné vážné zranění, o čemž Sachsovou ostatně ujistil i on sám, ale smyčka utažená kolem krku s cílem vyloudit mu z hrdla sténání mu bezpochyby ovlivnila úsudek.

Nyní nevěřicným hlasem pronesl: „Pořád to opakoval – snad třikrát nebo čtyřikrát.“

„Co opakoval?“

„Utahoval oprátku a nahrával si, jak se dusím. Slyšel jsem, jak si to pořád dokola přehrává. Jako by se mu zvuky, které jsem během dušení vydával, nehodily do krámu. Jako by to byl dirigent nějakého velkého orchestru, který v duchu slyší kýžený zvuk, ale nedokáže ho z hudebníků vymáčkout. Choval se strašně pragmaticky, pragmaticky a chladně.“

„Řekl vám něco?“

„Mně ne. On mluvil sám se sebou. Prostě si jen tak blábolil. Většinu věcí jsem nezachytil. Ale slyšel jsem ho říkat ‚hudba‘, ‚harmonie‘ a pak nějaké podivnosti. Přesně si fakt nevzpomínám. Jsem ještě omámený. Ale vím, že mi ty jeho řeči nedávaly smysl. Řekl třeba: ‚Poslouchej, poslouchej, poslouchej. Á, to je ono. Nádhera.‘ Připadalo mi, že mluví s nějakým imaginárním člověkem.“

„A nikdo jiný tam nebyl?“

„Měl jsem pásku na očích, takže jsem nic neviděl. Ale jsem si jistý, že jsme tam byli sami dva. Jinak bych toho třetího slyšel.“

Jaké pikle kuješ? zeptala se Sachsová v duchu Skladatele – Rhyme jí už prozradil, že neznámému pachateli dali tuto přezdívku. Složitou a ponurou osobnost únosce vystihovala mnohem lépe než dnešní datum.

„Pořád vás nenapadá, proč si vybral zrovna vás?“

„Nemám žádné nepřátele, žádné bývalé manželky. Se svou přítelkyní žiju už několik let. Nejsem bohatý a ona taky ne.“

Sachsové zazvonil telefon. Volala jí policistka, která objížděla kolem objektu a objevila svědka, jenž viděl Skladatele prchat. Sachsová s ní krátce promluvila.

Jakmile ukončila spojení, zavřela oči a povzdechla si.

A zavolala Rhymovi.

„Kde jsi, Sachsová?“

„Už jsem skoro na cestě.“

„Skoro. Proč skoro?“

„Místo činu je ohledané. Ale ještě potřebuju výpověď toho svědka.“

„To může udělat někdo jiný. Chci tu mít ty důkazy.“

„Ale měl bys vědět jednu věc.“

Znepokojení v jejím hlase muselo být dobře patrné. „Povídej,“ řekl Rhyme pomalu.

„Jedna ze zasahujících policistek hledala poblíž místa pachatelova útěku další svědky. Nikoho nenašla, ale všimla si igelitového sáčku, který musel pachatel při běhu ztratit. Ob-
sahoval další dvě miniaturní oprátky. Vypadá to, že ten člověk teprve začíná.“

Rhyme si prohlížel poklady, které přivezla Sachsová s ohledávacími techniky.

Jeden z nich na odchodu Rhymovi něco řekl. Možná to byl vtip, možná rozloučení, možná nějaká poznámka na téma počasí nebo čistoty plynového chromatografu. Rhyme muži každopádně nevěnoval pozornost. Větril už totiž zápach spáleného plastu a rozžhaveného kovu, který vycházel ze zničených důkazů.

Ale možná to byl jen *pokus* o zničení. Voda je totiž mnohem účinnějším kontaminantem než oheň, ačkoliv plameny spolehlivě ničí DNA a otisky prstů.

Dobrá, zkusil jste to, pane Skladateli. Teď se podíváme, jak se vám to podařilo.

Fred Dellray už v salonu nebyl. Nečekaně ho odvolali do sídla FBI na Federal Plaza – jeden důvěrný informátor jim ohlásil chystaný atentát na státního zástupce vyšetřujícího velkou drogovou kauzu.

„Chystaný, nebo dokonaný, Frede?“ brblal při té zprávě Rhyme. „S tímhle běž někam. *Naše* oběť byla unesena sto-procentně prokazatelně.“

„Rozkaz je rozkaz,“ odpověděl agent a vypařil se.

A k dovršení všeho Dellray před chvílí Rhymovi zavolal, že šlo o planý poplach. Do hodiny se prý vrátí.

„Dobrá, dobrá.“

Lon Sellitto byl stále přítomen – momentálně obvolával policejní složky z celé země, aby zjistil, jestli se případ se Skladatelovým rukopisem neobjevil i u nich.

Zatím na nic nenarazil.

Což však bylo Rhymovi vcelku jedno.

Důkazy. On chtěl jen důkazy.

Začali se tedy zamýšlet nad stopami nalezenými v továrně.

Otisk jediné boty Converse Con. Velikost deset a půl.

Dva krátké světlé vlasy, které vypadaly totožně jako vlas ulpělý na Ellisově mobilním telefonu.

Čtyři kousky lesklého papíru – nejspíš fotografického.

Ohořelé tričko, které pravděpodobně sloužilo jako hadr pro setření stop na podlaze a otisků prstů.

Prakticky úplně zničená baseballová kšiltovka tmavé barvy. Žádný vlas neulpěl, žádné stopy potu.

Plastové hrudky a kovové součástky – zbytky pachatelových elektronických varhan a LED svítílny.

Čtyřlitrový pytlík obsahující dvě další miniaturní oprátky, pravděpodobně vyrobené ze strun na violoncello. Bez otisků prstů. Po všech stránkách bezcenné – využitelné snad jen jako nápověda, že pachatel plánuje únos dalších obětí.

Žádný telefon, žádný počítač ani podobné přístroje, které tak vroucně milujeme... a které s takovou nonšalancí prozrazují všechno o nás i o našich tajemstvích.

Přestože za sebou Skladatel zametl, sesbírala Sachsová z podlahy kolem popravčí komory spoustu prachu, dřevěných třísek a kousků betonu. Chromatograf dlouho rachotil a znovu a znovu páčil jednotlivé vzorky. Nakonec odhalil mimo jiné stopy tabáku, kokainu, heroinu a pseudoefedrinu – látky používané proti překrvení nosní sliznice, která se však v tomto mixu vyskytovala spíš proto, že se z ní dal vyrobit pervitin.

„Za mě tam moc velký provoz nebyl,“ poznamenala Sachsová, „ale jako fetišké doupe si tohle místo umím docela dobře představit.“

Dalším nálezem, víceméně neporušeným, byl útržek papíru s částí textu:

HOTOV
SMĚ
PŘEV
VYP

„To je jako v *Kolotoči*,“ podotkl Mel Cooper.

„Co to je?“

Na Rhymovu otázku však nikdo nereagoval, protože se všichni snažili doplnit slova. Přidal se i Thom. Když ani po chvíli nikdo na nic kloudného nepřišel, přesunuli pozornost k dalším důkazům.

Zbytky elektronických varhan – zřejmě těch, na nichž Skladatel vytvořil svou hrůzyplnou verzi klasické skladby – obsahovaly sériové číslo. Sellitto zatelefonoval výrobci, ale ve firmě sídlící ve státě Massachusetts měli právě zavřeno. Nezbývalo než to zkusit ráno, i když vzhledem ke Skladatelově opatrnosti u mnoha jiných aspektů únosu se dalo docela dobře předpokládat, že si casio pořídil za hotové.

Žádné otisky se na varhanách nenašly. Ani nic jiného.

Oprátka, pomocí níž se Skladatel pokusil zavraždit Roberta Ellise, byla vyrobená ze dvou hudebních strun navázaných na sebe plochým uzlem. Rhyme věděl, že je to naprosto běžný typ uzlu – z pouhého faktu, že ho pachatel uměl uvázat, se rozhodně nedalo vyvozovat, že má zkušenosti s mořplavectvím, horolezectvím nebo jinou profesionální specializací.

Struny z ovčích střívek byly o něco větší než ta, kterou na místě prvního únosu našla školačka Morgynn, a byly určené pro kontrabas. Rhyme si dělal pramalé naděje, že se jim podaří vypátrat prodavače, který by si pamatoval člověka, jako je Skladatel – už proto, že zatím měli jen jeho přibližný popis..., a taky proto, že jen v New Yorku používají podobné struny tisíce hudebníků.

Aby pronikl do továrny, přecvakl Skladatel řetěz na bráně štípacími kleštěmi a nahradil ho vlastním. Visací zámek i řetěz však byly zcela běžné, a tudíž se u nich nedal vypátrat zdroj.

Stejně tak byly nedohledatelné i router s bateriovým napájením a bezdrátová webkamera, která Skladatele zřejmě upozornila na příjezd policie.

Ani dvanáct policistů obcházejících okolí továrny neodhalilo žádné svědky, již by dokázali navázat na osamocenou výpověď chlapce, který viděl, jak člověk připomínající Skladatele prchá zhruba v době požáru z objektu.

Jakmile se všechny tyto informace objevily na tabuli, zajel Rhyme s vozíkem přímo před ně.

Také Sachsová upřeně hleděla na jednotlivé položky. Otevřela na velkém monitoru mapu dotyčné oblasti, poklepala na místo severně od továrny, kde jim Skladatel podle všeho proklouzl, a nepřítomně pronesla: „Kam máš sakra namířeno?“

„Má auto,“ ozval se Sellitto, jenž si tabuli prohlížel také. „Může odjet domů. Může zajet k metru, odstavit tam káru a někam se přesunout metrem. Může...“

Rhymovi něco blesklo hlavou. „Sachsová!“

Amélie, Sellitto i Cooper se na něj upřeně zadívali. Tvářili se polekaně. Možná to bylo jeho vzteklym tónem.

„Co je, Rhyme?“

„Na co ses ho to před chvílí ptala?“

„Kde bydlí.“

„Ne, tak jsi to neformulovala. Ptala ses ho, kam má namířeno.“

„Jasně, ale myslela jsem to tak, kde má ten člověk domov.“

„Tak se na to vykašli.“ Rhyme si prohlédl tabuli. „Ty útržky papíru, které jsi našla... Byl to fotografický papír, že?“

„Jasně.“

„Tak si s těmi útržky trochu pohraj. Zkus je nějak poskládat.“

Sachsová si nasadila rukavice, otevřela plastovou důkazní obálku a začala útržky přikládat k sobě. „Vytvářejí rámeček. Jako by z něj někdo uprostřed něco vystříhl. Dokonalý čtvereček.“

Rhyme se zadíval do počítače a položil další dotaz: „A neměří ten čtvereček čirou náhodou padesát jedna krát padesát jedna milimetrů?“

Sachsová přiložila ke skládance pravítko. Zasmála se. „Přesně tak.“

„Jak zase tohle všechno víš, Linku?“ zabručel Sellitto.

„Zatraceně.“ Kriminalista kývl k ohořelému papírku, jenž obsahoval tajuplný kód.

HOTOV
SMĚ

PŘEV
VYP

Zadal pár povelů, podíval se na monitor a řekl: „Co třeba tohle? ‚Hotovostní převod. Směnný kurz. Převáděná částka. Vyplacená částka.‘“ Ukázal na monitor. „Našel jsem stvrzenku z jedné směnárny. Nic jiného to není. A ten čtvereček vystřižený z lesklého papíru. Ten má přesně velikost...“

„... fotky na pasu,“ doplnil Sellitto. „No potěš.“

„Přesně tak,“ řekl Rhyme a pomalu si povzdechl. „Zavolejte do Washingtonu.“

„Do města, nebo do státu?“ dotázal se Cooper.

„*Samozřejmě* že do města. O kávu ze Starbucks ani o upgrade Microsoft Windows zrovna nemám zájem. Zavolejte na ministerstvo zahraničí, ať uvědomí ambasády, že Skladatel má namířeno do ciziny. A pak brkněte Dellrayovi, ať se spojí se zahraničními pobočkami FBI.“ Rhyme se znovu zamračil. „I když nevím, k čemu to bude dobré. Nemáme pořádný popis ani další informace, které bychom mohli pasové kontrole poskytnout.“ Rozčarovane zavrtěl hlavou. „A jestli je Skladatel tak chytrý, jak vypadá, nebude ztrácet čas. Nejspíš je už teď v půlce cesty do Londýna nebo do Ria.“

DÍL 2

V lanýžovém poli
středa 22. září

KAPITOLA 9

Může to být to místo, může to být ten okamžik, na který jsem čekal?

Ve který jsem doufal?

Je možné, že teď konečně dopadnu ďábla, po kterém už tolik měsíců pasu?

Ercole Benelli stáhl okénko svého policejního vozu, zaprášeného SUV značky Ford. Americká auta byla v Itálii běžná, ale podobně velkých teréňáků tady mnoho k vidění nebylo. Povaha Ercoleovy práce nicméně vyžadovala pohon všech čtyř kol a robustní konstrukci. I výkonnější motor by byl fajn, jenže žádný rozpočet není nafukovací a Ercole byl vděčný i za to, co mu dali. Podíval se přes povlávající listy mohutné magnolie, která představovala dominantu této málo frekventované venkovské silnice táhnoucí se dvacet kilometrů severozápadně od Neapole.

Ercole – mladý muž pevných svalů, štíhlého obličje a vysoké postavy, která byla hubenější, než by si jeho matka přála, namířil dalekohled Bausch + Lomb přes pole, které ho dělilo od opuštěné budovy vzdálené zhruba sto metrů. Venku se smrákalo, ale stále bylo dost světla na to, aby se člověk obešel bez brýlí pro noční vidění. Zdejší krajina byla neobdělaná, porostlá plevem, trsy stébel a divokou zeleninou, které se

tady podařilo vyklíčit. Zhruba každých deset metrů trčely ze země části starých strojů vypadající jako odhozené hračky: plechové roury a vykuchané automobily, které třicetiletému Ercoleovi připomínaly skulpturu vystavenou v pařížském Centru George Pompidoua, kam během jednoho prodlouženého víkendu zavítal se svou tehdejší přítelkyní. Ercole neměl umělecké vlohy. Vlastně ne, on umělecké vlohy měl, ale ta skulptura se mu prostě a jednoduše *nelíbila* (jeho přítelkyni naopak uchvátila – dokonce ji dojala až k slzám –, což zčásti vysvětlovalo, proč měl jejich vztah tak krátké trvání).

Vystoupil z auta a znovu si pozorně prohlédl budovu na konci pole. Mhouřil oči, ale v podzimním soumraku mu to příliš nepomohlo. A rozhodně si dával pozor, aby se držel u země: jeho uniforma i čepice s kšiletem, ozdobená vpředu odznakem nelítostného orla, měly šedou barvu, která kontrastovala s tmavě žlutým okolím. A protože se obloha stále nezahalila do tmy, musel dbát na to, aby ho někdo nezpozoroval.

Může to být moje šance chytit kořist do pastí? pomyslel si znovu.

Je pachatel uvnitř?

Jisté zatím bylo, že někdo uvnitř *je*. Ercole zahlédl na statku světlo a podle pohybu stínů usoudil, že se tam někdo nachází. A že to není zvíře. Každý živočišný druh má charakteristickou biomechaniku a Ercole znal pohyby zvířat velmi dobře; tyhle stíny rozhodně patřily příslušníkovi druhu *Homo sapiens* – nic netušícímu a bezstarostnému příslušníkovi, který chodil po statku sem a tam. A přestože venku světla kva-pem ubývalo, dokázal Ercole v trávě a ve strništi pšeničného pole rozpoznat něco, co vypadalo jako stopy pneumatik nákladního auta. Část vegetace se už přitom stačila vrátit do téměř vzprímené polohy, což Ercoleovi prozradilo, že Antonio

Albini – pokud je to skutečně on, *dábel*, jeho podezřelý – se na statku pohybuje už hezkých pár hodin. Ercole tipoval, že sem dorazil před rozbřeskem a po dlouhém dni vyplněném nekalými pikly odtud hodlá odjet ve chvíli, kdy soumrak obarví zdejší kopce tmavnoucí modří.

To znamená brzy.

Albini měl ve zvyku vyhledávat pro své zločiny podobná opuštěná místa, ale přesouval se na ně výhradně po setmění, aby ušel pozornosti okolí. Svá útočiště si obvykle prověřoval předem a Ercoleovi se díky vyčerpávající detektivní práci podařilo vypátrat svědka – zemědělce žijícího opodál –, který mu sdělil, že člověk odpovídající Albiniho popisu si před dvěma týdny obhlížel právě tuto budovu.

„Choval se nanejvýš podezřele,“ prozradil Ercoleovi prošedivělý muž. „Tím jsem si jistý.“ Ercole nicméně usuzoval, že farmář dospěl k tomuto závěru jen proto, že měl před sebou policistu. On sám by možná býval mluvil s policajtem stejně, kdyby ho na nedalekém neapolském náměstí Spaccanapoli, kde se v mládí poflakoval, oslovil příslušník Carabinieri nebo státní policie a znuděným hlasem se ho zeptal, jestli čirou náhodou neviděl, jak nějaký pouliční pobuda prchá s dámskou kabelkou nebo jak někomu dovedně sundal ze zápěstí hodinky značky Omega.

Ať už se však vetřelec choval podezřele, nebo ne, Ercole rozhodně hodlal farmářův postřeh prověřit, a tak teď už drahnou dobu celý statek sledoval. Jeho šéf zastával názor, že takhle chatrným stopám by člověk neměl věnovat tolik času jako Ercole, jenže on prostě nemohl jinak. Pátral po Albinim stejně vášnivě, jako by býval pátral po nechvalně proslulém několikanásobném vrahovi – nebo vrazích – známém pod přezdívkou „Florentské monstrum“, kdyby byl v té době toskánským policistou.

Albiniho zločiny nezůstanou nepotrestány.

V domě se znovu mihl stín.

A pak zaskřehotal žabák, aby udělal dojem na samičku.

A pak se vysoký trs zapomenuté pšenice ohnul ve větru jako farníci po vstupu do kostela.

A pak se v okně objevila hlava. Ano! Byl to ničema, na jehož dopadení Ercole tak usilovně pracoval. Buclatý, vypasený Antonio Albini. Ercole rozpoznal věneček kudrnatých vlasů nad jeho lysou lebkou. Cítil nutkání přikrčit se k zemi, uniknout tomu démonickému pohledu čaroděje. Albini se ale nedíval ven. Klopil oči do země.

Světlo uvnitř pohaslo.

A Ercoleovi se panikou sevřelo srdce.

Ne, ne! On odchází už *ted*? Když je venku ještě světlo? Možná mu opuštěná krajina dodala sebedůvěru, že si ho nikdo nevšimne. Jenže Ercole počítal s tím, že bude mít spoustu času ověřit si totožnost podezřelého a přivolat zálohy.

A tak vyvstala otázka: Mám toho chlapa zatknout sám?

Vzápětí si však uvědomil, že odpověď je zcela jasná.

Nic jiného mu nezbyvalo. Zatknout Albiniho bylo jeho poslání a on udělá všechno, co bude zapotřebí, aby kořist lapil do pastí.

Sjel rukou k berettě devítimilimetrové ráže, která se mu houpala u boku. Zhluboka se nadechl a opatrným krokem pokračoval přes pole. Ercole Benelli pravidelně pročetl prováděcí manuály Carabinieri a státní i finanční policie – a také manuály zahraničních policejních sborů, Europolu a Interpolu. A přestože zatím neměl mnoho příležitostí realizovat zatčení sám, dobře znal osvědčené metody, jak zastavit a zneškodnit podezřelého.

Zastavil se u kostry žacího stroje a pak se přesunul ke skupině prázdných sudů, které stály v kruhu jako ve Stonehenge.

Poslouchal rány ozývající se z garáže přiléhající k hlavní budově. Věděl, co tyto znepokojivé zvuky vydává, a pocítil ještě větší vztek nad Albinho zločiny.

Hod sebou, rychle!

Opustil poslední úkryt a spěšně se přesunul na příjezdovou cestu.

V tu chvíli vyrazila z garáže malá dodávka Piaggio Poker a namířila si to přímo proti němu.

Mladý policista zůstal stát na místě.

Někteří ostřílení zločinci by si možná rozmysleli, jestli mají zabít policistu. V Itálii dodnes existovala mezi padouchy jakási profesionální čest. Ale Albini?

Dodávka samozřejmě nezastavila. Jestlipak Albinho přesvědčí Ercoleova pistole? Ercole pozvedl velkou těžkou zbraň, s tlukoucím srdcem a se zatajeným dechem pečlivě namířil na cíl, jak byl zvyklý ze střelnice, a přesunul prst z krytu spouště na spoušť. Ta byla u beretty velmi citlivá a Ercole si dával pozor, aby na ten ocelový půlměsíček zatím netlačil, ale spíš ho jen laskal.

Zdálo se, že toto gesto – nikoliv profesionální čest – mělo na Albinho kýžený efekt.

Rozhrkaná dodávka s kvílením brzd zastavila. Albini přimhouřil oči a pak vystoupil z kabiny. Popošel o pár kroků, zastavil se a založil si ruce v bok. „Ale ale, copak to děláte?“ zeptal se, jako by opravdu nic nechápal.

„Dejte ruce tak, ať je mám pořád na očích.“

„Kdo jste?“

„Zatýkám vás, pane Albini.“

„Za co?“

„To víte moc dobře. Obchodujete s falešnými lanýži.“

Itálie byla samozřejmě lanýži proslulá – bílé lanýže z Piemontu i zemitější černé z Toskánska představovaly nanej-

výš chutnou a nanejvýš vyhledávanou lahůdku. I Kampánie však do produkce lanýžů hlasitě promlouvala – v okolí města Bagnoli Irpino, nedaleko od regionálního parku Monti Picentini, se vyskytovaly černé lanýže, které byly ceněné pro výraznou chuť. Na rozdíl od světlejších příbuzných ze střední a severní Itálie, kteří se podávali výhradně s vajíčky či těstovinami, měla kampánská odrůda takovou chuťovou sílu, že obstála i vedle výrazných jídel a omáček.

Policie však Albiniho podezírala, že nakupuje lanýže čínské – oproti italským daleko levnější a podřadnější – a prodává je distributorům a restauracím v Kampánii a Kalábrii o něco jižněji jako místní zboží. Zašel dokonce tak daleko, že si koupil – nebo možná ukradl – dva drahé *lagotti romagnolo* neboli italské vodní psy, kteří se tradičně využívají k vyhledávání těchto vzácných hub. Obě zvířata teď seděla vzadu v dodávce a radostně si Ercolea prohlížela. Albini je však měl jen pro parádu, jelikož lanýže hledal výlučně v docích, když tam právě dorazila zásilka z Kantonu.

Aniž přestal na Albiniho mířit, vyrazil Ercole k zadní části dodávky Piaggio Poker, nakoukl pod plachtu, která zakrývala část nákladového prostoru, a uviděl dobrých dvanáct přepravek popsaných na bocích a na výdejkách čínskými znaky. Vedle přepravek stály kbelíky s hlinou obsahující desítky šedočerných lanýžů; rány, které Ercole před pár okamžiky slyšel, vydával Albini, když kbelíky nakládal na korbu.

„To je křivé obvinění! Nedělám nic nezákonného, detektive...“ Naklonil hlavu.

„Benelli.“

„Á, Benelli! Nepocházíte náhodou z té motocyklové rodiny?“ Albiniho tvář se rozjasnila. „Nebo od výrobců brokovnic?“

Ercole neodpověděl, ačkoliv mu vrtalo hlavou, jak hodlá zločinec využít ve svůj prospěch znalost jeho rodinných kořenů, pokud by nějaké existovaly – ve skutečnosti neměl Ercole se slavnými rody Benelliů nic společného.

Jenže Albini pak zvážněl. „Čestné slovo. Prodávám jen výrobek, po kterém existuje poptávka, a účtuju za něj spravedlivé ceny. Nikdy jsem netvrdil, že jsou ty lanýže z Kampánie. Nebo vám snad jediný člověk řekl, že jsem to tvrdil?“

„Ano.“

„V tom případě lhal.“

„Těch lidí jsou desítky.“

„Tak to lžou *všichni*. Jako když tiskne.“

„Na tom nezáleží. Každopádně nemáte dovozní licenci.“

„A komu jsem tím ublížil, ha? Onemocněl snad někdo? Neonemocněl. A i kdyby ty lanýže pocházely z Číny, tak mají stejnou kvalitu jako naše. Jen si k nim přičichněte!“

„Pane Albini, už jen to, že si k nim musím *přičichávat*, abych je ucítil, mi potvrzuje, že jsou neskonale podřadnější.“

S tím se nedalo polemizovat. Nejlepší lanýže vydávají vůni, která je jedinečná, podmanivá a šíří se na sto honů.

Podvodník nasadil něco, co vypadalo jako zkroušený úsměv. „Ale no tak, policisto Benelli, copak vám není jasné, že většina hostů vůbec nepozná, jestli jí lanýže z Kampánie, z Toskánska, z Pekingu nebo z amerického New Jersey?“

Ercole ani v nejmenším nepochyboval, že je to pravda.

Jenže zákon je zákon.

Zvedl z opasku pouta.

„Mám v kapse eura,“ pronesl Albini. „Mnoho eur.“ Usmál se.

„A všechna budou řádně zaevidována. Do posledního centu.“

Albini se neudržel. „Ty hajzle! To nemůžeš.“

„Natáhněte ruce.“

Výtečník zabodl chladné oči do Ercoleovy šedé uniformy a opovržlivě si prohlédl insignie na čepici a na přední straně kabátce. „Ty? Ty budeš zatýkat *mě*? Vždyť ty jsi polda přes krávy. Hlídač vzácných druhů. Dobrovolnej hasič. Ty žádnéj policajt nejseš.“

Navzdory urážlivému tónu byly první tři poznámky přesné. Ta poslední se však na pravdě nezakládala: Ercole byl řádný a právoplatný policista ve službách italské vlády. Pracoval pro CFS neboli Státní lesnický sbor, který vymáhal dodržování zemědělských a lesnických předpisů, chránil ohrožené druhy, předcházel lesním požárům a v případě potřeby je hasil. CFS byla hrdá a čínorodá policejní složka, jejíž počátek sahá do prvních let devatenáctého století a v jejichž řadách dnes působilo přes osm tisíc členů.

„Pojďte, pane Albini. Odvezu vás do zadržovací cely.“

„Já mám konexe,“ zavrčel Albini. „Mám konexe v Camoře!“

Tohle rozhodně pravda nebyla; tato kampánská odnož mafie se sice věnovala mimo jiné vybírání výpalného od restaurací a vinařství (a paradoxně i koncovému produktu těchto činností, totiž odvozu odpadu), avšak žádný normální vůdce gangu by si nepustil k tělu tak bezvýznamného a pokřiveného obchodníčka, jako byl Albini. I Camorra měla své standardy.

„Pojďte, pane. Nedělejte si to horší.“ Ercole přistoupil blíž. Než však stačil nasadit podezřelému pouta, ozval se ze silnice polekaný výkřik. A pak jakási slova, nesrozumitelná, ale naléhavá.

Albini couvl, takže ho teď Ercole neměl v dosahu; také Ercole udělal úrok stranou, zvedl pistoli a otočil se – napadlo ho, že se možná přece jen spletl, že Albini má skutečně styky v Camoře a nablízku číhají jeho spolupracovníci.

Po chvíli si ale všiml, že křik vydává jakýsi cyklista – mladík na silničním kole, který teď nejistě šlapal nerovným terénem jejich směrem. Nakonec to vzdal, sesedl z kola, položil ho a dal se do běhu. Měl na sobě cyklistickou přilbu, přiléhavé cyklistické kraťasy modré barvy a černobíle pruhovaný dres fotbalového Juventus Turín včetně bezpatkového loga *Jeep* na prsou.

„Policisto! Policisto!“

Albini se začal otáčet. „Ne,“ zavrčel na něj Ercole a zvedl prst. Obloustlý obchodník se zarazil.

Zadýchaný cyklista k nim konečně doběhl a letmo se podíval na pistoli i na podezřelého. Kupodivu však ani jednomu nevěnoval pozornost. Obličej měl celý červený a na čele mu vystupovala žíla. „Tam nahoře, policisto! Viděl jsem to! Stalo se to přímo přede mnou! Musíte tam jít.“

„Cože? Uklidněte se. Řekněte mi to normálně.“

„Přepadení. Nějaký muž čekal na autobusové zastávce. Normálně tam seděl. Najednou vystoupil z auta zaparkovaného opodál jiný muž, skočil na toho prvního a začali se prát!“ Cyklista mávl telefonem v ruce. „Volal jsem na policii, ale řekli mi, že potrvá půl hodiny, než sem někdo dorazí. Ale já si vzpomněl, že když jsem projížděl kolem, viděl jsem vaše auto lesní policie. Tak jsem se vrátil, abych se podíval, jestli tu třeba ještě nejste.“

„Byl ten muž ozbrojený?“

„Žádné zbraně jsem si nevšiml.“

Ercole zavrtěl hlavou a na chvíli zavřel oči. Ježíšikriste. Proč zrovna teď? Pohlédl na Albiniho, který se tvářil jako nevinátko.

No nic, přepadení nemohlo zůstat bez odezvy. Že by loupež? ptal se Ercole sám sebe v duchu. Nebo si zhrzený manžel podal manželčina milence?

Anebo je to psychopat, který vraždí jen tak pro zábavu?

Bratranec Florentského monstra?

Podrbal se na bradě a zvážil všechny možnosti. Dobrá tedy. Nasadí Albinimu pouta, nechá ho sedět vzadu v dodávce a pak se sem vrátí.

Padělatel však vycítil příležitost. Tryskem vyrazil k dodávce, skočil na přední sedadlo a zahulákal: „Sbohem, policisto Benelli!“

„Ne!“

Nastartoval motor a mrňavá dodávka prokodrcala kolem Ercolea a cyklisty.

Ercole napřáhl pistoli.

Jenže Albini ze staženého okénka zařval: „Snad byste mě nezastřelil kvůli pár lanýžům! To určitě neuděláte. Sbohem, pane policajto přes prasata a přes krávy, pane strážce ohrožených ondater!“

Ercoleovi planul obličej vztekem a zahanbením. Zasunul pistoli zpátky do pouzdra a začal klusat k fordu. Cestou křikl přes rameno na cyklistu: „Pojďte, sedněte si ke mně. Ukážete mi, kde přesně se to stalo. Tak dělejte, člověče. Fofr!“

KAPITOLA 10

Na autobusové zastávce se začala srocovat auta.

Modrá alfa romeo se znakem státní policie patřila dvěma příslušníkům neapolské lítačky a kromě ní dorazilo několik fiatů, v nichž seděli místní policajti z nejbližší vesnice. Z alfy romeo vystoupil nejprve muž a po něm žena – blondýna s vlasy staženými do pevného culíku –, která Ercoleovi kývla na pozdrav.

A třebaže Ercole pociťoval zoufalství, že si nechal pláchnout podvodníka s lanýži, a zároveň šok, že zakopl o případ takových rozměrů, srdce mu zaplesalo nad ženinou krásou: obličej vykrojený do tvaru dokonalého srdíčka, plné rty, lesklé světlé vlasy na skráních. Oční stíny měla stejně modré jako lak na služební alfě. Ercoleovi blesklo hlavou, že by klidně mohla být filmovou hvězdou, a všiml si, že se jmenuje Daniela Cantonová. Snubní prsten na ruce neměla. Docela ji překvapil, když se k ní naklonil, vzal jí ruku do obou dlaní a energicky jí potřásl; okamžitě ho napadlo, že to neměl dělat.

Také s jejím partákem se přivítal podáním ruky, kterou mladý policista bez váhání přijal. Giacomo Schiller měl vážný výraz ve tváři, drobnou postavu a světlé vlasy. Jeho příjmení prozrazovalo, že možná pochází z Asiaga nebo odně-

kud ze severu, kde měla řada Italů kvůli neustále se posouvajícím hranicím německý či rakouský původ.

A stál tady i další vůz; nebyl označený, za volantem seděl uniformovaný policista a vedle něj muž v obleku a béžovém nepromokavém plášti. Ercole v něm okamžitě poznal detektiva-inspektora Massima Rossiho. Ačkoliv byl příslušníkem Státního lesnického sboru, čas od času spolupracoval v Neapoli a okolí se státní policií, takže Rossiho znal. Byl to padesátník, jehož tvář zdobilo téměř permanentní strniště a hlavu pokrývala čupřina hustých černých vlasů, které uprostřed rozdělovala pěšinka.

Trochu se podobal herci Giancarlu Gianninimu – pohledný obličej, tmavé oči ukryté pod hustým obočím, zamyšlený výraz – a byl dobře známý nejen tady v Kampánii, ale v celé jižní Itálii. Během let se mu podařilo zatknout řadu podezřelých a dotáhnout do úspěšného konce procesy s pohlaváry Camorrry, s pašeráky drog z Albánie a severní Afriky, ale i s majiteli praček špinavých peněz, lupiči, vrahy manželék (a vražedkyněmi manželů) i psychotickými zabijáky. Na Ercolea, který musel ve službě nosit uniformu, dělala dojem také skutečnost, že Rossi nebyl fintil – na rozdíl od některých jiných inspektorů, kteří se honosili stylovými značkovými (nebo spíš pseudoznačkovými) obleky a košilemi. Rossi se oblékal spíš jako novinář nebo pojišťovák. Jeho kreace byly ošuntělé a nepříliš dobře vyžehlené – stejně jako dnes večer. Ercole usuzoval, že Rossi chce svou neupravenou vizáží ukoľbat podezřelé: vyvolat v nich dojem, že je pomalý či leda-bylý. Ale taky bylo možné, že Rossi má prostě a jednoduše plnou hlavu případů a nevšímá si toho, že nevypadá jako ze žurnálu. Navíc měli s manželkou pět dětí, na jejichž výchově se Rossi aktivně podílel, takže mu na péči o vlastní zevnějšek zřejmě nezbýval čas.

Detektiv-inspektor konečně dotelefonoval a vystoupil z auta. Protáhl se a změřil si pohledem místo činu: prašná silnice, chátrající čekárna autobusové zastávky, stromy. Les plný stínů. Cyklista.

A Ercole.

Rossi k němu přistoupil: „Lesní policisto Benelli. Zdá se, že jste narazil na něco většího než pytláctví. Označil jste místo činu. Chytré.“ Znovu si prohlédl okolí autobusové zastávky. Ercole se na místech činu prakticky nikdy nepohyboval, takže u sebe neměl policejní pásku, ale místo ní použil hořolezecké lano – lezení nebylo jeho koníčkem, nýbrž profesionální nutností, jelikož čas od času zachraňoval v lese amatérské lezce.

„Ano, pane inspektore. Ano. Toto je Salvatore Covi.“ Ercole podal inspektorovi cyklistův červený občanský průkaz.

Rossi přikývl, prohlédl si průkaz a vrátil ho Ercoleovi. Covi pak zopakoval svou verzi toho, co na místě činu viděl: mohutného muže v tmavém sedanu neznámé značky i modelu, jehož registrační značka se nedala přechytit. Ani útočníka Covi moc dobře neviděl, ale rozhodně prý měl tmavé oblečení a kšiltovku. Strhl svou oběť na zem, chvíli se s ní pral a Covi během jejich zápasu šlápl do pedálů a uháněl najít Ercolea. Obětí byl vousatý snědý muž v bledě modré bundě.

Detektiv vytáhl zápisník a všechno si poznamenal.

„Jenže když jsme se sem vrátili,“ navázal Ercole, „už tady nikdo nebyl. Oběť ani útočník.“

„Prohledali jste okolí?“

„Ano.“ Ercole obsáhl rukou rozlehlou oblast. „Až někam tamhle. Ano, mohl se dostat dál. Ale hlasitě jsem volal a nikdo mi neodpověděl. Pan Covi mi přitom pomáhal. Hledal na opačné straně.“

„Taky jsem nic neviděl, inspektore,“ potvrdil cyklista.

„A co svědci v autobusu?“ dotázal se Rossi.

„Ne, pane. Žádný tudy nejel. Volal jsem na dopravní informace. Nejbližší spoj má jet až za půl hodiny. Jo, a taky jsem obvolal nemocnice v okolí. Nikde nikoho čerstvě nepřijali.“

„Takže je možné,“ pravil Rossi pomalu, „že tady máme únos. Byť se to zdá zvláštní.“

Ozvalo se zatroubení, Rossi zvedl hlavu a namířil pohled k řadě automobilů. Úplně vepředu seděl v prastarém opelu šlachovitý plešatý šedesátník, vztekle gestikuloval a škaredil se, protože nemohl projet. V průjezdu mu bránilo Ercoleovo SUV. Za opelem už stálo druhé auto s rodinou uvnitř a jeho řidič začal troubit také. Po chvíli se přidal třetí vůz.

Rossi se obrátil k Ercoleovi. „To je váš ford, který jim stojí v cestě?“

Ercole se začervenal. „Ano. Omlouvám se, pane. Myslel jsem si, že takhle nejlíp ochráním místo činu. Hned jim uhnu.“

„Ne,“ zamumlal Rossi. Odkráčel k opelu, sklonil se a klidně řidiči něco zašeptal. Ercole i ve tmě viděl, jak vzteklý řidič bledne. Následovala obdobná výměna názorů se šoférem druhého vozu a obě auta se pomalu začala otáčet. Třetí řidič k tomu ani osobní promluvu s Rossim nepotřeboval. Ercole zdejší krajinu znal; věděl, že objetí zataraseného místa si vyžádá téměř dvacetikilometrovou zajížďku.

Inspektor se k němu vrátil.

„A inspektore,“ dodal Ercole, „když jsem natahoval ten provaz, abych ohraničil místo činu, objevil jsem tohle.“ Došel k místu vedle čekárny – vlastně to byla jen plechová stříška podepraná dvěma sloupy, která chránila před deštěm rozpraskanou lavičku – a ukázal na zem, kde ležely nějaké peníze.

„K té potyčce došlo tady, říkám to správně?“

Crovi to potvrdil.

„Leží tu jedenáct eur v mincích,“ vysvětlil Ercole, „a třicet libyjských dinárů v bankovkách.“

„Libyjských? Hm. Říkal jste, že byl tmavší pleti?“ zeptal se Rossi Croviho.

„Ano, pane. Docela dobře mohl pocházet ze severní Afriky. Vlastně bych řekl, že je to skoro jisté.“

Daniela Cantonová k nim přistoupila a zadívala se na rozházené peníze. „Vědecká policie už je na cestě.“

Tým specializovaný na ohledávání míst činu měl očíslovat všechny mince a bankovky i veškeré další stopy zápasu a vyfotografovat otisky bot a pneumatik. A pak měl místo inidentu ohledat znovu, daleko důkladněji než Ercole.

Rossi začal pomalu deklamovat, jako by odříkával pravděpodobný scénář, který se mu zrodil v hlavě: „Unesený muž možná lovil z kapsy peníze během čekání na autobus, jenže v tu chvíli ho přepadl únosce a on ty peníze upustil. Jak jinak by se takhle rozkutálely? Z čehož vyplývá, že neměl dopředu koupenou jízdenku. Možná ani neměl cestu autobusem v plánu.“

Daniela, která stála opodál, inspektorova slova zaslechla a dodala: „Jestli ten člověk pobýval v zemi nezákonně – jako libyjský uprchlík –, tak se možná nechtěl ukazovat u pokladny v předprodeji.“

„To je pravda.“ Rossi zvedl hlavu a rozšířil okruh své pozornosti. „Ty mince jsou tady a dináry tam – leží o kousek dál a jsou roztroušené. Předpokládejme, že oběť vytáhla peníze z kapsy a začala je počítat. Vtom na ni pachatel zaútočil a mince spadly rovnou na zem. Bankovky jsou lehčí, takže je vzal vítr a dolétly až tamhle. Nemohla oběť držet v ruce ještě nějakou jinou lehkou věc, kterou vítr odnesl o něco dál?“ Obrátil se k Daniele s Giacomem. „Hledejte tamtím směrem.“

Ale neměli bychom to místo kontaminovat, než přijede vědecká policie.“

Ercole sledoval, jak oba policisté vytahují z kapes návleky na boty a latexové rukavice, nasazují si je a prodírají se křovím. Přitom prosvětlovali terén výkonnými baterkami.

Na místo dorazilo další auto.

Nebyla to však neapolská litačka ani neoznačený služební vůz některého detektiva, nýbrž obyčejné černé osobní auto značky Volvo. Za volantem seděl štíhlý muž s vážným výrazem a řídkým porostem šedých vlasů na hlavě. Prošedivělou bradku měl pečlivě upravenou a sestřiženou do ostré špičky.

Auto zastavilo a muž vystoupil ze dveří.

Ercole Benelli znal i jeho. Nikdy se s ním osobně nesetkal, ale měl doma televizi.

Dante Spiro, hlavní neapolský prokurátor, měl tmavě modré sportovní sako a džíny, obojí těsně padnoucí. V náprsní kapse mu kvetl žlutý kapesníček.

Fintil...

Nebyl vysoký, ale jeho tmavě hnědé kotníkové boty měly vysoké podpatky, které mu přidávaly dobrých tři až pět centimetrů. Tvářil se zasmušile a Ercole si kladl otázku, jestli je to tím, že se nerad nechává vyrušovat od večere, bezpochyby strávené ve společnosti nádherné ženy. Spiro měl podobně jako Rossi výborné procento usvědčení a během prokurátorské kariéry dostal za mříže řadu mediálně známých zločinců. Před časem se ho pokusili zabít dva pobočníci jakéhosi šéfa Camorry, jemuž Spiro zařídil pobyt ve vězení. Spiro jednoho z nich osobně odzbrojil a druhého zastřelil jeho vlastní zbraní.

Ercole si také vzpomněl na bulvární zprávy, podle nichž Spiro pošilhává po politické kariéře a brousí si zuby na Řím, ačkoliv ani teplé místočko u Mezinárodního soudního dvora

v Haagu by nebylo k zahzení. Další možností byl Brusel
coy hlavní město EU.

Ercole si také všiml malé knížečky v pravé kapse prokurá-
torova saka. Zdálo se, že je vázaná v kůži a listy mají zlacené
hrany.

Že by jeho diář? napadlo ho. Bible to asi nebude.

Spiro si vsunul do úst nezapálené viržinko, přistoupil
k Rossimu a kývl na něj. „Massimo.“

Inspektor rovněž reagoval kývnutím.

„Pane...,“ začal Ercole.

Spiro mu nevěnoval pozornost a zeptal se Rossiho, co se
stalo.

Inspektor mu podrobně popsal situaci.

„Únos tady? Zvláštní.“

„Taky jsem si říkal.“

„Pane...,“ ozval se znovu Ercole.

Spiro ho mávnutím ruky umlčel a obrátil se k cyklistovi
Crovimu. „Co obět? Řekl jste, že byla ze severní Afriky. Takže
ne ze subsaharské?“

Než stačil Covi odpovědět, Ercole se zasmál a řekl: „*Mu-
sela* být ze severu. Měla přece dináry.“

Spiro se ani neobtěžoval odtrhnout oči od místa, kde do-
šlo k zápasu, a tichým hlasem řekl: „Kdyby byl Eskymák na
návštěvě v Tripolisu, neplatil by i on za večeri libyjskými di-
náry, lesní policisto? Nikoliv eskymáckými penězi?“

„Eskymák? No... to asi ano. Ano, to je pravda, pane pro-
kurátore.“

„A nesehnal by člověk z Mali či z Konga v Libyi jídlo
mnohem snáze za dináry než za franky?“

„Omlouvám se. Ano.“

Pohled na Coviho. „Takže k mé otázce: naznačovalo vze-
ření oběti, ze kterého koutu Afriky pochází?“

„Tak tmavý zase nebyl, pane. Podle rysů bych ho tipoval na Araba nebo na příslušníka některého příbuzného národa. Libyjec, Tunisán, Maročan. Rozhodně bych řekl, že je ze severní Afriky.“

„Děkuji vám, pane Covi.“ Spiro se odmlčel a pak se zeptal: „Co vědecká policie?“

„Už jsou na cestě,“ odpověděl Rossi. „Od nás.“

„Ano, obtěžovat s touto věcí Řím zřejmě není zapotřebí.“

Ercole věděl, že v přízemí neapolské pobočky státní policie se nachází laboratoř. Hlavním kriminalistickým centrem byl samozřejmě Řím a složitější důkazní analýzy se prováděly tam. Ercole ovšem nikdy nic do těchto laboratoří neodesílal. Falešný olivový olej a lanýž s podvodnou zemí původu se daly snadno poznat i bez analýzy.

Na místo dorazilo ještě jedno auto, tmavě modrý policejní vůz s nápisem *Carabinieri* na boku.

„Á, naši přátelé,“ procedil Rossi jízlivě.

Spiro sledoval situaci a žvýkal konec viržinka. Jeho tvář neprozrazovala žádné emoce.

Z místa spolujezdce vystoupil vysoký muž v bezvadné uniformě, která se skládala z tmavě modré bundy a černých kalhot s červenými lampasy. Místo činu si prohlížel s autoritou vojáka – což samozřejmě odpovídalo situaci, poněvadž carabinieri sice vyšetřovali trestnou činnost civilistů, ale technicky vzato byli součástí italské armády.

Ercole musel žasnout nad mužovou uniformou a držetím těla. Moc se mu líbila jeho dokonalá čepice, insignie i vysoké boty. Odjakživa snil o tom, že i on vstoupí do řad Carabinieri, které pokládal za elitu mezi mnoha italskými policejními složkami. Lesnický sbor byl z jeho pohledu kompromisem. Musel pomáhat otci pečovat o nemocnou matku,

takže i kdyby ho do Carabinieri přijali, nemohl by úspěšně absolvovat jejich náročný výcvik.

Po chvíli se k nim připojil druhý důstojník – měl nižší hodnost než první, a možná proto musel cestou sem řídit.

„Dobrý večer, kapitáne,“ řekl Rossi. „A poručíku.“

Carabinieri kývli na inspektora se Spirem a kapitán řekl: „Tak co, Massimo? Copak tady máte? Něco lákavého, něco výživného? Vidím, že jste byl na místě činu první.“

„Totiž, Giuseppe,“ vložil se do hovoru Spiro, „jako první sem dorazil tady pán od lesáků.“ Možná to byl vtip, ale prokurátor se u něj neusmíval. Důstojník Carabinieri se nicméně rozesmál.

Měla to snad být soutěž o to, kdo si vezme vyšetřování pod palec? Kdyby Carabinieri pořádně zatlačili, nejspíš by případ získali, poněvadž měli nad státní policií politický vliv.

A Dante Spiro? On osobně by možná raději spolupracoval se státní policií, anebo možná s Carabinieri, ale z hlediska jeho kariéry to bylo úplně jedno: věděl, že případ dostane na stůl bez ohledu na to, který policejní útvar nad ním získá kontrolu.

„Kdo byl obětí?“ zeptal se Giuseppe.

„Zatím jsme ho neidentifikovali,“ odpověděl Rossi. „Možná nějaký místní nešťastník.“

Anebo možná Eskymák, pomyslel si Ercole, ale samozřejmě ho ani nenapadlo říct to nahlas.

„Je to dobrý případ,“ pokračoval Rossi. „Mediálně vděčný. Jako všechny únosy. Camorra? Albánci? Ten tuniský gang ze Scampie?“ Zašklebil se. „Byl bych to rád zjistil sám, ale když už jste tu vy, tak vám přeji hodně štěstí, Giuseppe. My se vrátíme do Neapole. Kdybyste cokoliv potřebovali, ozvěte se, prosím.“